haftalık politik-sosyal mizah gazetesi

YIL : 1
6
KASIM
1963

AMCABEY

CİLT : 1
SAYI : 3
100
KURUŞ

DİRENCİİ _ MELİH41

— Böyle apaçık, demokrasiye ne kadar benziyorsunuz!...

— Siz de koalisyona... İktidarınız ancak resmimi yapabilecek kadar!

NEZİH RIZA

Amcaoğlu Haftalık Politik Sosyal Mizah Gazetesi
YIL : 1 CİLT : 1 SAYI : 3 6 Kasım 1963

İLK KURUCUSU :

CEMAL NADİR GÜLER

SAHİBİ :
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter: Vedat SAYGEL

ADRES : Cağaloğlu, Himaye-i Etfal Sokak, Emek Han, Kat : 2, No : 17
Telefon : 22 05 24 - 17

ABONE BEDELİ : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira.

İLÂN FİATLERİ : Kapak için santimi 20, iç sayfalar için 30 liradır.

YAZARLARI :

M. Samim AKAY
Kenan AKINCI
Şakir BALKI
Şemsi BELLİ
Necmettin DELİORMAN
Burhan ESEN
Orhan KEMAL
Güzin SAYAR
Vedat SAYGEL
Bülent Hikmet ŞEREN
Nizamettin Nazif TEPEDELENLİOĞLU
Vedat TÜRETÜRK

ÇİZERLERİ :

Zeki BEYNER
Mehmet POLAT
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Mim UYKUSUZ
Cemil YÜREKLİ

★ Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.

GÜNEŞ
SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ
Sermayesi: 2.500.000 TL.
Kurucuları :
Vakıflar Bankası — Toprak Mahsulleri Ofisi
İstanbul Bankası

— Yangın
— Kaza
— Trafik
— Nakliyat
— Hayat

Bütün sigortalarınız için emrinizdedir.
ADRES : Vakıf İş Han Bahçekapı — İSTANBUL
TEL : Müdüriyet : 22 76 22
Servisler : 22 53 01 — 22 37 38 — 22 13 71
Amca: 7

Hayat
Nakliyat
Yangın
Kaza
Cam
Dolu
Hayvan
Zirai

Şeker sigorta

HER ŞEHİRDE • HER BRANŞTA

Amca: 8

KÖŞE BAŞI

AMCABEY

haftalık politik-sosyal mizah gazetesi

GAZETEM NEDEN POLİTİK - SOSYAL?

DİKKATİMİ çektiler: Millet, «sosyal» kelimesini sevmiyormuş! «Sosyal», millete muzir niyeti olanların, ardında gizlendikleri kelimeymiş! Çirkin solcuların bir çeşit parolasıymış! Ve ben, milleti kuşkulandıran bu kirletilmiş kelimeyi, gazetemin ismine sıfat yapmakla, ya aşırı aptal, ya mânasız cesur biriymişim...

İlkönce, «komünist» demediklerine teşekkür edeyim... Sonra cevap vereyim:

Ben, Atatürkçüyüm... Dikkat buyurun: Kemalist değil! Dilciliğim, arapça olan Kemâl kelimesine, fransızcanın «ist» kuyruğunu takarak komikleşmektense, kelimeyi, yapısına uygun arapça kuyruğuyla kullanarak, «Kemâlî» olmayı kabul edecek kadar mantıklıdır. Ama, bu ülkücülüğü daha güzel anlatan, baştan sona Türk dilinin ışığıyla aydınlık bir «Atatürkçü» lük varken, büyük adamın bu büyümüş adını, ne diye fransızca veya arapçanın küçük gramer ölçüleriyle harcayım?..

Gelelim, milletçe sevilmediği söylenen «sosyal» kelimesine ve kulağı milletin sesinde olan «Atatürkçü» lüğüme:

O'nun Türk dilinde estirdiği, bir benzersiz rüzgârı vardı... Şimdiki derme çatma, ecik bücük, uydurma kaydırma kelimelerin çimdikleriyle çürüyen başım, o rüzgârın şifa verici tatlı serinliğine ne kadar muhtaçtır, bilemezsiniz! Meselâ, bizim idarehanenin bulunduğu sokağın adı olan «Himaye-i etfâl» yerine, o rüzgârın getirdiği, bir «Çocuk esirgeme» sözü vardır ki, şiir gibi sıcacıktır içimde...

Şimdi, bizim «politik - sosyal» ımız da, arapça «siyasî - içtimaî» nin karşılığı oluyor. Ama, «çocuk esirgeme» gibi türkçe değil, fransızca! Gûya türkçesi: «siyasal - toplumsal»! İşte burada, geliyoruz, «Kemalist» deyimindeki beğenmediğim dilciliğe... Arapça «siyaset» le türkçe «toplum» kelimelerinin, fransızca société (sosyete) kelimesinden social (sosyal) ın türetilmesi gibi, siyasal'laşmasını ve toplumsal'laşmasını da beğenmiyorum. Kaldı ki, siyaset'in türkçesi bulunmadıkça, onun yanına cemiyet yerine toplum'u oturtmak, ayrı bir hatadır. Türkçe ile arapçaya fransızca kuyrukları uygun görmeyip de, arapça kelimelere türkçe kuyruklar takmak mı doğru, yani? Siyasetçi - cemiyetçi mi diyelim?.. Tek başına «toplumcu» doğrudur ama, «siyasetçi - toplumcu» olmaz! Görüyorsunuz, bütün karışıklık, siyasetin türkçe olmayışından ve henüz türkçe bir karşılığı bulunmayışından ileri geliyor...

Böylece, yanyana kullanmak zorunda bulunduğum bu iki terimin, ne türkçesini arapçasına, ne arapçasını türkçesine uyduramayınca, türkçede tam ve sağlam karşılıkları bulununcaya kadar, bütün dünyalılar gibi bizim de anladığımız, fransızcalarının Türk imlâsına girmiş şeklini kullanmaya karar verdim. İşte: Politik - sosyal, bu!

Nitekim, eskinin «Sıhhat ve İçtimaî Muavenet Vekâleti» ne de, bugünkü dille «Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı» diyoruz, «Sağlık ve toplumsal» yahut «Sağlık ve toplumcu» yardım bakanlığı değil!

Şimdi, bu yazıyı dikkatle okuduktan sonra, «sosyal» kelimesine kızgınlıklarından ötürü:

— İyi canım, politik'e ses çıkartmıyacağız ama, şu sosyal'in yerine, sen yine içtimaî, cemiyetçi, toplumsal, toplumcu kelimelerinden birini doğru, yanlış kullanmalıydın...

Diye dayatanlar olacaksa, onlara, merhum Halil Nihat Boztepe'nin «Ağaç Kasidesi» ndeki şu beyitle, peşin peşin hak veriyorum:

Mademki «eldiven» var, «ayakdiven» de olur,
İnad edip yine, lâkin «çorap» diyen de olur!

Türk dilini, birgün birbirimizle konuşamıyacağımız duruma getirmek çabası gösterenlere, bu aziz ve temiz milleti, millet varlığını ifadeden başka mâna taşımayan, «sosyal» kelimesinden bile kuşkulandıracak kadar, muzir davranışı olanlara gelince... Ne diyeyim?.. Allah, belâlarını versin!

Bülent Hikmet ŞEREN

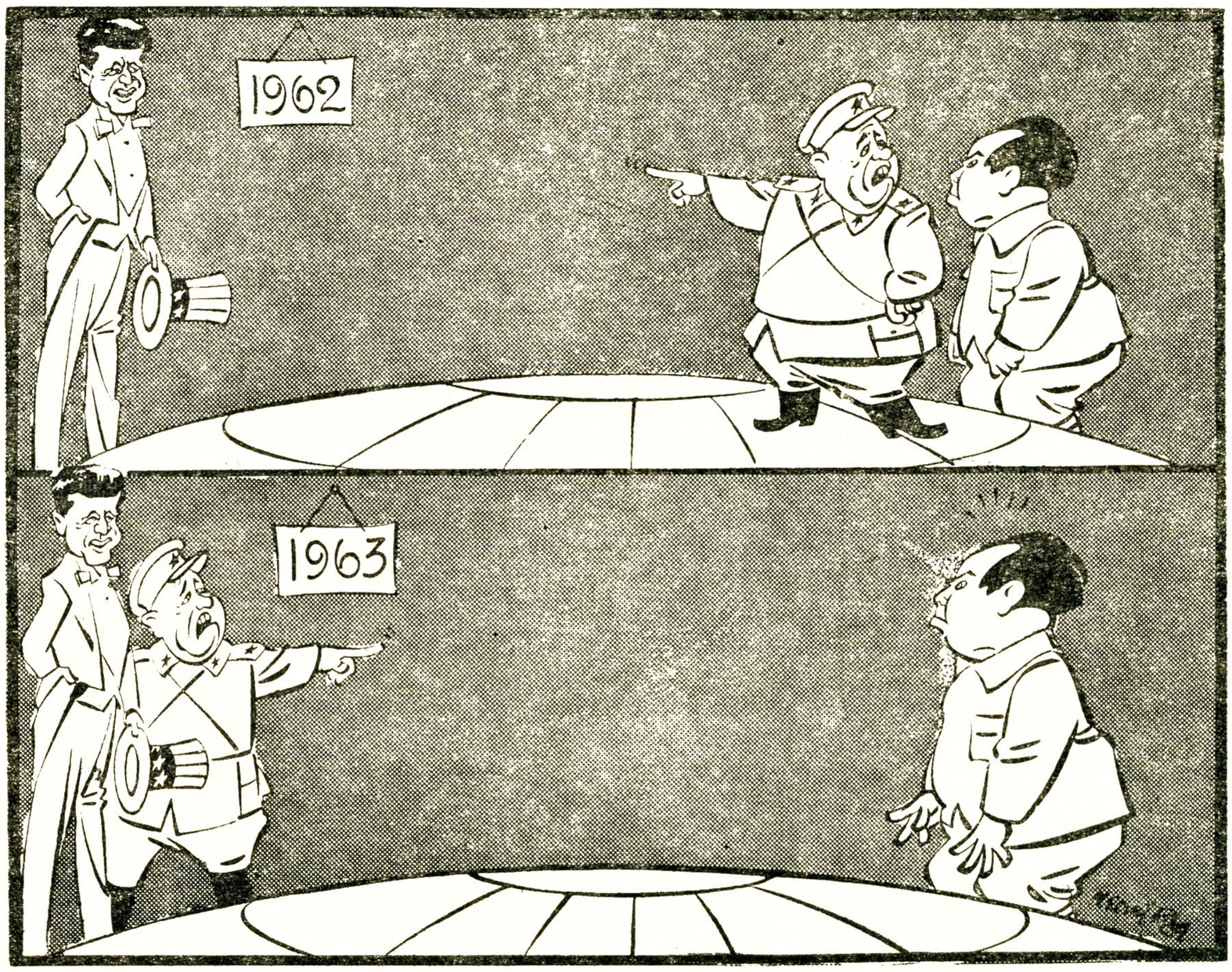

YAZISIZ!

Dünya Bankasından para alıyoruz:

FON!

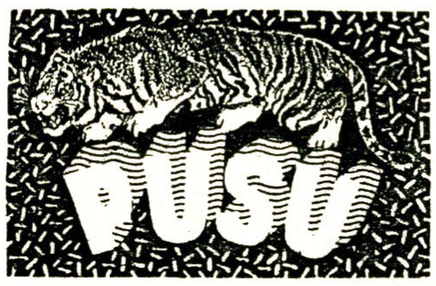

Hayvanlar ve İnsanlar

Varan bir: Burdur'da işlenen bir cinayeti, eşek haber verdi.

Varan iki: Sakarya kıyısında cinayet işliyen iki insan, genç kurbanlarını ırmağa attı!

Yarın şöyle bir haber görürsek şaşırmıyalım: Burdur cinayetini haber veren eşek, Sakarya olayını duyunca, kaatillerle yakından veya uzaktan hiçbir dostluk ve akrabalığının bulunmadığını bütün dünyaya açıkladı!

Bir Posta Hatası

İstanbul Belediye Başkanlığına bağımsız adaylığını koyan Tarhan, «Enerjim şaha kalkmış bir küheylân gibi» demiş.

At yarışları ile mahallî seçimleri aynı tarihe raslatırsan, böyle olur işte.

Gene tevziatta P. T. T. nin azizliğine uğradık desenize: Küheylânları seçime girmek için buraya; bizim adayları da koşuya girmek için, Veliefendi çayırına salıvermişler.

Odun Bile Olsa...

A. P., Çanakkale'de, bir ölüyü aday göstermiş.

Aman efendim, ha dirisi, ha ölüsü! A. P. için ne farkı var?

Ha Ali Veli..

Bir sabah gazetesinin röportajından: «Arnavutlukta mülkiyet hakkı var, fakat ev sahibi evini kiraya veremiyor».

Demek aramızda sadece rejim farkı var. Onların ev sahipleri kiracı alamıyor, bizim kiracılar başlarını sokacak ev bulamıyor!

Peki Biz N'olucaz?..

Tanınmış bir Amerikan firması, İstanbul'un çöplerine müşteri çıkmış.

Güzel, güzel ama, peki biz n'olucaz?

Tam Bize Göre

Vaşington'da bir elektronik beyin, telefonla hastalık teşhis ediyormuş.

Dostlarımıza bir dostluk olması için önemle hatırlatmak isteriz. Ne maksatla olursa olsun, buluşunuzu sakın bizde denemeye kalkmayın.

Bizim telefonlarda hastalık teşhisi şöyle dursun, aradığı yer çıkana kadar beyin kanamasından gider, sizin zavallı elektronik beyin!

Vedat SAYGEL

Öne yaman Pehlivandı

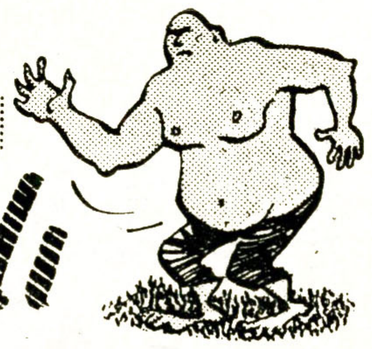

Söz, dönüp dolaşıp medeniyete, hastalıkların hoca üfürüğüyle değil, doktorun ilâcı ile iyileşeceğine dayanınca, öğretmeni dinliyenleri bir sıkıntıdır, aldı.

Muhtar, sesini yumuşatarak:

— Bey, dediklerin iyi hoş... Madem o kadar heves ettin, bi medeniyet de biz getirtek, dedi. Emme hekimi köye sokmayız.

Öğretmen güldü:

— Doktorsuz medeniyet olur mu muhtar?

Konuşmayı başından beri dinliyenlerden Hıdır emmi, söze karıştı:

— Hekimden yana bizim köy çok dertlidir bey. Seksen köyün içinde medeniyetin hekimlisini ilk biz sınamıştık. Sınamıştık da, başımıza gelmeyen kalmamıştı! Sıkılmazsan anlatalım da, dinle:

Vaktiyle bizim köyün bi pelvanı vardı. Şimdi sana yalan gelir bize gerçek, iki büklüm edip ardından iteklemeden, nah bu kayifenin kapısından sığdıramazdın! Bi kolları vardı, mübarek kol değil, ağaç gövdesi!.. En ünlü pelvanlarla güreş tutar, çevresinde bir iki dolanmada pes ettirirdi! Hey gidi aslan hey... Bi nağra koyferdi miydi, bütün köy halkı deprem var diye otlağa dökülürdü. Kısacası, köyün namını cihana duyurmuştu.

Önceki güz, işte bu pelvanın dizinde bir çıban çıktı! Çıban ufarak bi şey ya, acısı büyük. O koca adam aştan uykudan kesildi, sızıdan kıvır kıvır kıvranıyor! Kendi uyumadığı bi yana, sabaha dek ünnediğinden, köylüyü de uyku tutmaz oldu. Bizi aldı bi telâş! Ya geçmez de araz bırakırsa, hem bu şanlı şerefli pelvanın, hem de köylünün hâli nicolurdu?

Allahtan buralarda ilim irfan sahibi kişiler çoktur.

Bizim Çukur köylü Rıza:

— Hiç durman, dedi. Yarayı deşip, çentilmiş soğan sarın.

Sardık. Devresi gün, Memiş'in koca ninesi:

— Soğanla olmaz, dedi. Tuzla acı toz biberi gazla karıp bağlayın ki, kanın zehirini alsın.

Onu da yaptık.

Gügüklerin Rüstem:

Taze tezek bağlayın, dedi.

Bağladık.

Sığırtmaç Durmuş:

— Isırgan otu sarın, dedi.

Sardık. Sardık emme, bizim pelvan da işi azıttı! Eskiden yalnız ünneyen adam, başladı tren düdüğü gibi ötmeye! İlâçları iki gün sınadık, bacağındaki o bir çıban iki gün içinde çoğalmış çoğalmış, baştan sona dek bacaklarının ikisini de kaplamış!

Köylü sağa sola koşuşup durur, pelvan:

— Ben bi çıbana da, onun sızısına da razıyım. Aman ağalar nolursa sizlerden olur, beni eski hâlime döndürün, diye tutturur, şaştık kaldık! Benim beşim iriliğindeki pelvan, çocuk gibi sesli sesli ağlıyor!

Nedeen sonra Sarı Hafız:

— Len ağalar, dedi. Biz bunu bi

VEDAT SAYGEL

yara belleyip gittik emme, nazar olmasın?

Kitabı açtı ki, hem de nazar!.. Biz bi yandan civar köylerdeki ilimli hocalara haber salarken, Sarı Hafız da ilk yardım olsun diye pelvanın babasının mezarından selâ vakti iki avuç toprak alıp suda eriterek, eliyle pelvana içirdi.

Derdi keşfedilmişti. Hocaların gelmesini bekliyoruz gayri. Bir gün, iki gün, ha bugün gelecekler, ha yarın derken, pelvan gene mâkam değiştirdi. Önceden:

— Ay ayaklarım, oy basamıyom, diye ünneyen adam döneklik edip, başladı mı:

— Oy böğrüm, ölüyom anam, demeye!

Yatak yorgan dayanmıyor pelvana. Yırtıp yırtıp atıyor!

Len oğlum ayakların geçmeden, yeni bi hastalığa tutulmak yakışır mı sana?

— Aman ağalar, diyor, varsın ayaklarım sonraya kalsın. İlkin siz şu karnımın yanlarındaki sızıyı durdurun hele.

Hadi durdurak. Emme nasıl? Dur demekle sızı durur mu?

Bizim Ali çavuş askerliğini vizite yazmakla geçirdiğinden, eli de, aklı da böyle işlere yatkındır.

— Miğdesini üşütmüş, dedi.

Tezden bi şeyler yaptı yakıştırdı, günde üç kere o ilâcı içmesini tenbihledi.

Üstünden üç gün geçti geçmedi bi akşam vakti pelvanın evinden bi feryat... Kayfenin camları zangır zangır sallanıyor!

Fırlatıp gittik ki, ne görek? Pelvan yerlerde sürünüyor!

— Len bu hâlin ne?

İki gözü iki çeşme pelvanın:

— Miğdem, diyor, kopuyor miğdem! Bacaklarımın sızısına da, böğrümün ağrısına da razıyım, emme velâkin miğdemi kurtarın!

Baş başa verip çare aramaya başladık. Sonunda:

— Anlaşılan, bu oğlana ilâç yaramıyor dedik. Ne yutturduksa illeti geçmedi. En iyisi ilâcı kesip hocalar gelene kadar kendi hâline bırakalım. Mevsim kış. Yollar, ovalar kardan kapanmışken hangi hoca evini barkını terkeder?

Muhtar:

— Olmaz, diye dayattı. Başlamışken bütün ilâçları sınayalım. Nasıl olsa sonunda ya hastalık biter, ya da pelvan!..

Kendi aramızda böyle çekişip dururken, aşağı köyün öğretmeni nerden haber almışsa almış, yanına iki candarma da katıp:

— Bu adamı kocakarı ilâçları ile öldürmenize göz yumamam, diye çıkıp geldi!

— Len bey, öldürmek kim, biz kimiz? Bu adam bizim canımız, ciğerimiz. Öldürün desen de, elimiz varır mı?

— Kasabaya doktora götüreceksiniz diyor, başka bi şey demiyor öğretmen.

Devletin candırmasına karşı koyulur mu?

— Haydi hem bunların gönüllerini edek, hem de medeniyetin hekimini görek, diyip, pelvanı bi kağnıya atarak kasabanın yolunu tuttuk.

Hekim hekim diye yırtındıklarına göre, bir bildikleri vardı elbet. Şöyle bi bakışta pelvanın derdini anlayacak, bi kaç kutu merhemle ayağa kaldırıp, güreş tutması için çayıra salacaktı zaar.

Sekiz saat diyende kasabaya vardık. Bu yorgunluktan sonra, bari işimiz görülse... Ne gezer bey, ne gezer? Medeniyetin hekimi, bizim Sarı Hafız kadar da anlamıyor pelvan hastalığından! Tam kırk dakka koca adamı evirdi çevirdi, dinledi, düşündü, sonunda:

— Bu adam çürümüş, dedi.

Len bu kütük mü ki çürüsün? Aman dedik, zaman dedik, seni bize övdüklerinden geldik dedik, dinletemedik.

Hastanın, şeherde bi hastaneye yatırılıp, tepeden tırnağa onarılması gerekiyormuş! Hem bu öyle az bi parayla da olmazmış.

Uzatmıyalım, pelvanın çifti çubuğu, köyde nesi varsa ucuz pahalı satıp, Ali çavuş, Memiş, bi de ben yeniden düştük yola!

Sarkıntılık olayları önlenemiyor.. (Gazeteler)

— Şu paketi de müsadenizle ben taşıyayım, bey abi!

Uzatmıyalım, pelvanın çifti çubuğu, köyde neyi varsa ucuz pahalı satıp, Ali çavuş, Memiş, bi de ben, yeniden düştük yola. Doğru bizim vilâyetin hükümet doktoruna... Hani niyetimiz, doktor bizim pelvanın nâmını bilir de, belki işimizi tezden görür.

Cazgır gibi bağıran pelvan sırtımızda, karşısına dikildik.

— Zoru neresinden? dedi.

— Zoru olmadık yeri yok ki doktor, dedik. Hangi birini sayak?

Sağına soluna uzun uzun baktıktan sonra:

— Hemen yatırılsın, diye emir verdi.

Devresi gün de, heyete çıkarılacakmış. Pelvanı yatırıp, otele döndük. Döndük emme vakit geçmez, uyku tutmaz, sabahı güç ettik.

Hastaneye vardığımızda pelvan, heyet odasından çıkarılıyordu.

Ardından da bir çok doktor geliyordu. Sıkıla çekine sorduk. Biri:

— Miğde perişan, dedi, kesilecek!

Gariptir, acıyın demeye kalmadı, başka biri:

— Böbreklerle safra kesesinde hayır kalmamış, dedi. Taş mı yedin mübarek! Şimdi tek çaresi ameliyat!..

— Bey ocağınıza düştük bi kolayı yok mu, derken, bizim hükümet doktoru:

— Bacaklar bitmiş, dedi, ikisi de kesilecek!

Donduk kaldık! Len hani medeniyetti, hani hekim iyi ederdi? İyi olmasından geçtik, pelvan kurban ediliyor!

— Etmen doktor, dedik, bukadar insafsız olman. Karşındaki gâvur değil, o da bi müslüman evlâdı.

Doktor, bana mısın demiyor.

— Peki neresinden kesilecek?

— Dizlerinden!

Pelvan sırf kendi bağırdığından, doktorun dediklerini duymuyor. Susturup sorduk:

— Vaziyet böyleyken böyle... Sen ne dersin yiğit?

Doktordan gizli, kulağımıza:

— Pazarlık edin emmi, dedi. Anasının gözüdür bunlar. Pazarlığa girişin, nekadar az keserse, kâr kârdır.

Ben pek pazarlık bilmem ya, bizim Ali çavuş:

— Bey, dedi, parasının kıymeti yok emme, gel şunu dizden değil de, ayak bileklerinden kes.

Bi pazarlık, bi pazarlık, tut aşşa, vur yukarı, adam santim inmiyor! Sonunda pelvan:

— Kes gayrı, dedi, kes de bitsin şu ağrılar!

Bacaklar kesildi. Gel gelelim öteki ağrılar yerli yerinde!

Böbrekler taş bağlamış diyen doktor dayatıyor:

— Tek çaresi ameliyat!

Memiş, başımın etini yiyor.

— Len zaten pelvan kısaldı kısalacağı kadar, hiç olmazsa kalan kısmını kurtaralım, diyor.

Ali çavuş, pelvana:

— Yürü len, diyor, bunlar seni kese kese tüketecekler!

Çocuk canından bezmiş:

— Bırak emmi, diyor. Bırak ne yapacaklarsa yapsınlar da, hiç değilse kalan yerim sızısız kalsın.

Oğlana bak, para serpen hovarda gibi et dağıtıyor! Bıçağı kapan, asma kütüğü gibi, buduyor pelvanı.

Ameliyatı yapacak olan doktora:

— Aman, dedik, insaflı kes.

— Korkman, dedi, artık acısı sızısı kalmayacak.

İki gün sonra ziyarete gittiğimizde, doktor elinde bir bohça, gülerek bizi karşıladı.

— Eh, gözünüz aydın, dedi. Hastanızın ağrısı sızısı kalmadı artık. Safra kesesi de berbattı emme, yeni bi ameliyattan vaktinde kurtuldu. Yalnız küçük bir şeyi kaldı işte...

Sevindik. Memiş sordu:

— Sağ ol bey. Neyi kaldı?

— Bu sabah sizlere ömür, dedi doktor. Geriye sırtındaki urbası kaldı.

Hikâyesi bitince bir sigara sardı, kendisini gülerek dinleyen öğretmene:

— İşte böyle bey, dedi. Hekim mi? Tövbe tövbe... Hekim nazardan ne anlar? El aklına uymayaydık, bağırta çağırta yaşatacaktık. Emme işi medenice halledecek dedik, koskoca bi pelvanı tükettik!

Vedat SAYGEL

GÖBEKTAŞI

Aday dediğin

Adaylar saçmalarını nişangâhsız atmada birbirleriyle yarış halindeler...

Tutmuş bir aday; kendisine oy verenleri bedava hacca göndereceğini söylemiş...

Ne yapsın zavallı? Dağarcığında bu kadarı varmış... Memleketi refaha götüremiyeceğini anlayınca, hac'ı tercih etmiş...

Film, film

Filmleri nasıl seyretmeli imiş? Bu da bir gazetenin merakı...

Geç beyim, geç... Bizim işimiz gücümüz film...

Hele bu film bir de yerli olursa nasıl seyredileceğini bizim kadar bilen babayiğit bulunmaz.

Kumarcının zikri

Fikir Kulübünde kumar oynayan on kişiyi polis suç üstü yakalamış...

Sakın, bu da ne biçim fikir kulübü imiş demeyin. Bu o biçim bir fikir kulübüdür işte...

Gerçek bir fikir kulübü olsalardı bir defacık değil, yüzbin defa basılırdı!...

Kaybolan şehrin

İstanbullular için hazırlanan şehir raporu kaybolmuş... Gazeteler bunu harıl harıl yazıp duruyorlar...

Boşver... Yokluklar içinde kaybolmuş bir şehrin raporu ne işe yarar ki?..

Yoldan çıkan çıkana

Bir tren yoldan çıkmış...

Sanki çok önemli bir haber!..

Ayol biz yediden yetmişe yoldan çıkmışız... Bir trenin lâfı mı olur?...

Cânım efendim

İstanbul Mimarlar Odası Başkanı yaptığı bir basın toplantısında:

«— İstanbul 30 yıl sonra oturulamıyacak hale gelecektir.» demiş...

A canım efendim... Uzağa gitmeğe ne lüzum var?.. Bizler için şu şehrin oturulacak bir yeri kaldı mı ki?..

Ağzı yanan

Çanakkale'de ölü bir şahıs aday gösterilmiş...

Yerden göğe hakları var...

Hiç olmazsa bu ölü aday dırlayıp durmaz, bu bir; ikincisi, dirilerden ağzımız o denli yandı ki; ölülere sarılmaktan başka çaremiz kalmadı...

Kaatil malûm

Polis 80 yaşındaki bir ihtiyarın kaatilini arıyormuş...

Bu kadar zahmet niye?...

Zavallı kimbilir hangi adayın seçim nutku darbeleri altında can vermiştir!...

M. Samim AKAY

BİR HAFTA BÖYLE GEÇTİ...

At Martini

C.H.P. tarafından gösterilen Başkan adayı ilk seçim konuşmasında Ankara'nın deniz ihtiyacını gidereceğini, kalorifer bacalarından çıkan zehirli gazlardan Ankara'yı kurtaracağını ve hele hele gecekonduların en kısa zamanda ıslâh edileceğini vaadediyor.

Adayın, Ankara'ya denizi kovayla mı, ibrikle mi taşıyacağını bilmeyiz. Bir kab uydurmuştur herhalde. Ulus meydanında Şirket-i Hayriye vapurlarının işletildiğini görsek, ona da şaşmayız!

Kalorifer bacalarından çıkan dumanları nasıl toplıyacağına da aklımız ermez...

Bildiğimiz ve ilgilendiğimiz tek mesele, seçmenine olan gecekondu vaadı.

Anlaşılan sayın aday seçime girdiğini biliyor da, bir neyin seçimi olduğunu, bir de görevinin ne olduğunu bilmiyor.

Zira bütün Belediyelerce yapımı yasak olan gecekonduyu vaadeden birisi, Belediye Başkanı değil, olsa olsa Belediyeyi kaldırma Başkanı olur.

Varan İki

A. P. nin Ankara Belediye Başkan adayı da rakibinden geri kalmıyor hani. Seçim beyannamelerini zahir birlikte hazırlamışlar. O da seçmenlerine su, elektrik, yol, havagazı, otobüs ve bilhassa gecekondu vaadediyor.

Oooh, ye Memet ye! Yalnız televizyon eksik! Hani listede o da bulunsa, Ankara'yı kolayca modern bir gecekondu şehri yapıverecek!

«Hizaya gel» mi diyelim? Hayır hayır: Aday efendi kendine geeel!

Yeni Seçim Kanunu

Konya'nın Çumra ilçesinde iki Başkan adayının oyları eşit çıkınca, Başkanı yazı tura ile seçmişler!

Bunu bulan aklıyla bin yaşasın! Gördünüz mü kolaylığı? Bize kalırsa aynı sistem, genel seçimlerde de uygulanmalı. Neymiş o pusulaları basıp, sandık başlarında sıralanmak? Milletçe gurup gurup meydanlara toplanır, artık zevkimize göre kimimiz yazı tura atarız, kimimiz kılıç çekeriz!

İşimiz Bıyığa Kaldı

Gazetelerde, birbirine benzer iki haber:

Birincisi: Son ayların zabıta olaylarında sık sık rastlanan İzmir'de, bundan böyle polislerin bıyıkları tek tip olacak!

İkincisi: Bir süreden beri şehirde meslekî incelemelerde bulunan İstanbul'un yeni Trafik Müdürü, ilk iş olarak trafik memurlarına bıyığı yasak etti!

Demek böylelikle artık İzmir'de zabıta olayları bitecek, İstanbul'un da trafik işi bir düzene girecek...

Ha gayret baylar! Hazır bu sonucun sevinci içindeyken, kaçakçılığı önlemek üzere, gümrükçülerin, Devlet Hazinesini yağmacılardan korumak için, bütün ilgililerin bıyıklarını keselim. Doğumun kontrolü için kocaların, kazaları önlemek için yayaların derken, elimize bir ustura alıp, bütün vatan sathını bir güzel sinekkaydı yapalım!

Haklısınız Paşam

İnönü, «Vatandaşlar arasında hiç bir ayrılık yoktur» demiş.

Haklısınız Sayın Paşam. Partiler değişik de olsa, adaylar bir başkan maaşı uğruna tek tip vaadlerde bulunuyor. Vatandaş da tek tip şaşkınlıkla ağzını açmış, ödiyeceği bir başkan maaşı uğruna vaadedilenlerin şuurlu mu, yoksa bir kriz anında mı söylendiğini kestirmeye çalışıyor...

Ayrı gayrı yok gayri! Bir taraf topluca mecburî yalan söylüyor, bir taraf da mecburen topluca dinliyor!

Ödünç İktidar

A.P. li Sükan, «A. P. seçimi kazansa dahi, iktidar verilmiyecektir rivayetleri var» demiş.

A beyim, iktidar kendinde olmalı! Başkasının vereceği iktidara güvenerek seçime girmekle, elin yatağında gerdeğe girmek arasında ne fark var?

ŞEREN

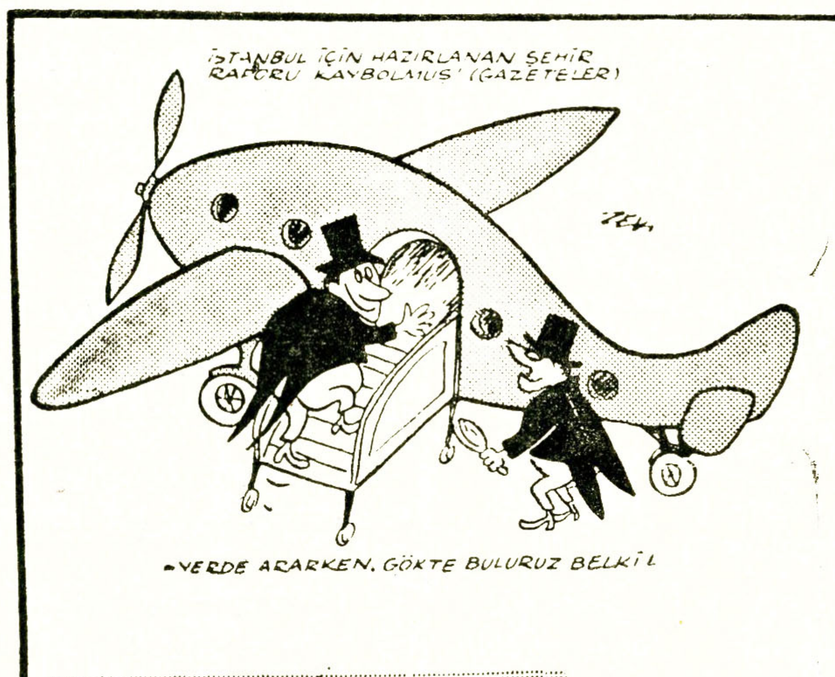

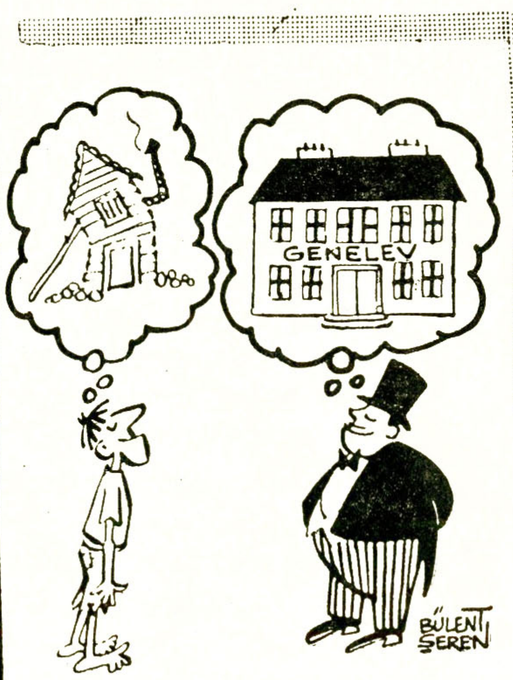

BİR ADAY, SEÇİMİ KAZANIRSA GENELEV AÇACAKMIŞ! (GAZETELER)

KALECİ VAROL İLK FİLMİNİ ÇEVİRMEYE BAŞLADI. (GAZETELER)

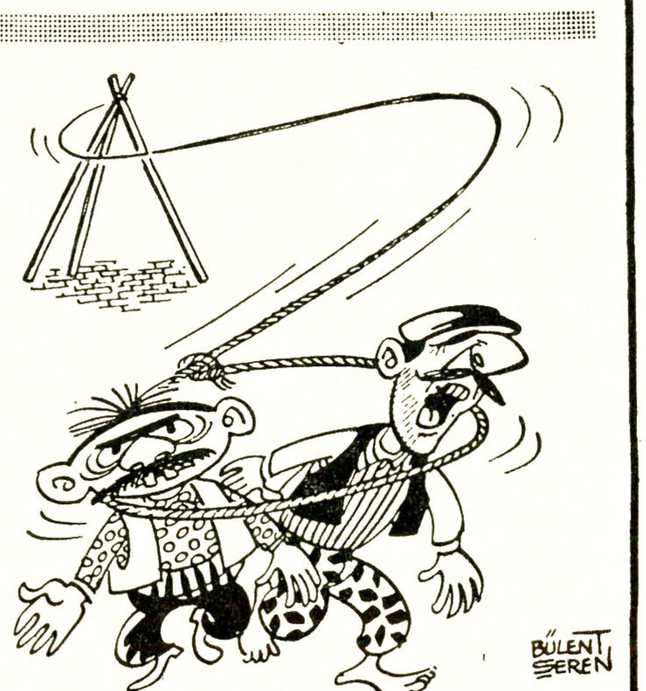

TURİST KÂTİLLERİ YAKALANDI!

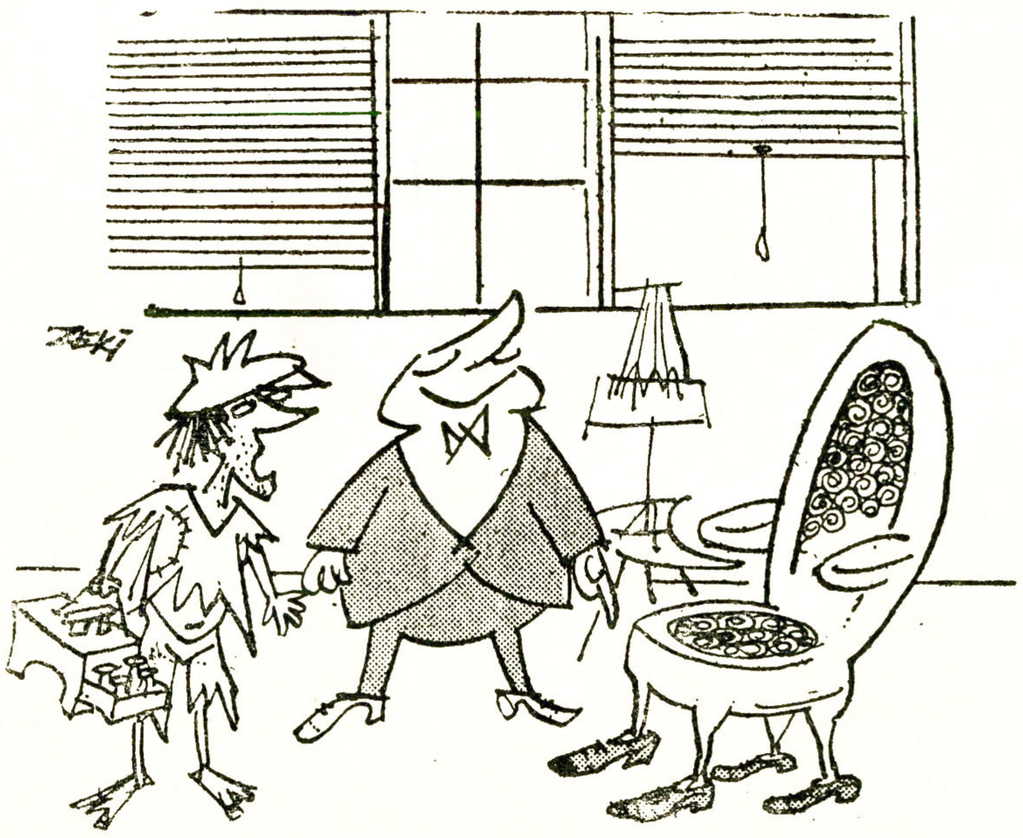

YAZISIZ!

YAZISIZ!

NECDET RÜŞTÜ EFE **Bu sayımızdan itibaren yazı ailemize katılmış bulunmaktadır. Gelecek sayılarımızda da kaleminin birçok cepheleriyle sayfalarımızda karşılaşacağınız Necdet Rüştü Efe'nin gazetemiz için yazdığı ilk manzumeyi aşağıda okuyacaksınız:**

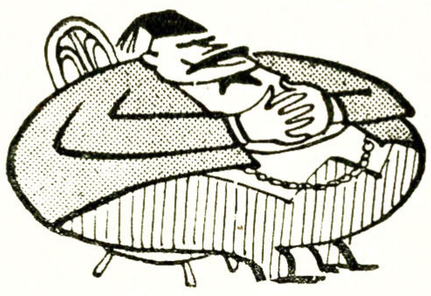

TOKLUK ve YOKLUK

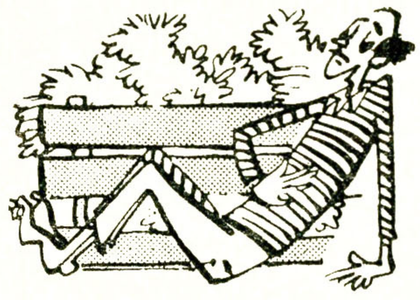

Düşünelim, geçmişte, karnı tok konakları :
En önemli yerleri?.. Sanırım mutfakları..
Akla sığmaz, bin çeşit kapları kacakları..
Harıl harıl tütüyor üç övün ocakları!..

Canı midesindedir sağlamın, sakatın da :
Boğaz büyük rol oynar kişinin hayatında!..
Bu evlerden içeri şimdi adım atın da,
Mutfağı seyredelim konağın alt katında :

Bakın, bir but asılmış tavandaki çengele :
Kebaplar yapılıyor ev halkına rastgele..
Öyle -bugünkü gibi - yutkunup bir mahalle,
Pirzola kokan evi göstermezlerdi elle!..

Sofra herkese açık.. Yoktu hiç geçim derdi :
Coğu misafirliğe öğle vakti giderdi!..
Yemek yapmak kadına ne tasa, ne kederdi :
«Nasıl alalım?» Değil «Ne pişirmeli?» Derdi!..

«Hatun» burada katar geceyi gündüzüne,
«Efendi» si gülerdi ancak böyle yüzüne!..
Aklından geçiyorken tatlılar bir düzüne,
Gene hamur tahtası ilişirdi gözüne :

Kollarını sıvayıp kapınca oklavayı,
Yirmi katlı yapardı, billâhi, baklavayı!..
Kaplardı «Urfa yağı» buram buram havayı :
Muska böreklerile doldururdu tavayı!..

Yahut koca lengerle irmik helvası pişer,
Sık sık bakar tadına, gövde şiştikçe şişer;
Dolmadan atıştırır sonra birer ikişer,
Baygınlık geçirirdi, mutfakta yere düşer!..

«Çok yedirme kocana!» Kim dinler itirazı,
Cevap: «Göbek bağlarmış.. Ben razıyım, o razı!..»
Çala kaşık yutarken, adam gürlerdi bâzı,
Hemen mideci Bayan değiştirirdi ağzı :

«— Rahmetliyi öldüren bir şey değil, meyhane..
«Avol: kendi kısalttı ömrünü, Allaha ne?..
«Ona yedirmişim hamur işi.. Daha ne..
«Ecel geldi cihane.. Su böreği bahane!..»

Bugün evdeki mutfak «Büfe» oldu sokakta,
Safranı bastırırsın az parayla ayakta!..
Hüner bir parça daha kemerleri sıkmakta..
Fena mı? Aşçılık yok, kirlenmiyor tabak da!..

Pratik şey doğrusu.. Ye daima sandöviç,
İki su, bir ekmektir: Üzerine terkos iç!...
Göctü Yahya Kemal de.. Göbekli kaldı mı hiç,
Gençler zayıf bir horoz.. Kızlar sıska bir piliç!..

Erzakı tartıyorken, kantar değil, cekiler
Sandık odası oldu artık evlerde kiler!..
Yemekten ölüyormuş -ne saadet- eskiler,
Gidiyor, tokluk değil, yokluktan simdikiler!..

Necdet Rüştü EFE

Her işin bir Raconu Vardır

ŞAKİR BALKI

Her uğrayışımda, ilgili ağızlardan şu sözler dökülüyordu: «Yarın bir uğrayıverin!», «Kardeşim, kalem bize havale etmedi. Üç gün sonra bir gözüküverin.», «İmzaya sevk edildi.. Cuma günü işin yoksa uğra.», «Bir hafta sonra gel!», «On gün sonra uğrasan fena olmaz.»

Bizim memlekette işin iyisi altı ayda çıkar ya, benim iş, bir yaşına bastı ama yine de çıkmadı. Bitmez İşler Müdürlüğüne uğramaktan imanım gevredi, inanır mısınız? O kadar girip çıktım ki, beni odacı zannetmeğe başladılar.

Girip çıktığım yere ben «Bitmez İşler Müdürlüğü» dedim. Siz isterseniz, Biter İşler Direktörlüğü deyin. Ama ne derseniz deyin, hepsi bir yola çıkıyor.

Son uğrayışımda ilgili bir bay:

— Birader, dedi. Hiç boşuna taban patlatma. Senin iş sarpa sardı..

Gözlüklü olanı:

— Bir avukat tutsan fena olmaz, dedi.

Arka masada toto dolduran:

— Avukat iki bin kâğıdını keser diye konuştu.

Beriki:

— Senin işini ancak mahkeme halleder, dedi.

Daha ötedeki:

— Sen bu sevdadan vazgeç, kardeşim.. diye güldü.

Bittim bu sözlere. Durduğum yerde o biçim ter dökmeğe başladım. Matrak geçmeyin der gibi yüzlerine baktım. Oralı olmadılar. Düşünceli düşünceli yürüdüm.

Altıkol kahvesinin önünden geçiyordum, karşıma baba dostu Ali Veli çıktı:

— Ne o?.. dedi.

— Sorma Ali Veli ağabey, dedim.

— Bir şey mi oldu?

— Sorma dedim a.

Durumu kendisine etraflıca anlattım. Beni evine götürdü. Bir süre düşündü. Kalktı, elbise dolabından bana bir pantolon getirdi. Yüzüme bakarak:

— Geçir şunu ayağına! dedi.

Geçirdim, olmaz diyemedim. Pantolon kuyu gibi, içinde yüzüyorum. Öbür odadan bir ceket, birkaç kravat, bir de gömlek getirdi:

— Gömleği giy, kravatlardan birini bağla, ceketi de sırtına geçir.. diye emir verdi.

Aman Ali ağabey, siz ne yapıyorsunuz demeğe kalmadan, bir palto getirdi:

— Şunu da giy.

Ben paltoyu sırtıma geçirince bir şeye benzedim. Hemen aynanın karşısına geçtim. Bana yüzde yüz senatör derler.. Kapıdan çıkıyordum, clime bir fötr tutturdu ve:

— Bunu da başına geçir ve doğru geldiğin yere! dedi.

Hani, insan yeni bir urba, yeni bir elbise, yeni bir şey giyince bir tuhaf olur ya, ben de öyle oldum. Apış apış yürüyorum. Habire kendimi süzüyorum.

Çekine çekine Bitmez İşler'den içeri girdim. Hademe beni görür görmez:

— Müdür bey sizi bekliyor.. dedi.

Hiç renk vermedim. Tekrar:

— Beyefendi, dedi, Müdür beyin odası yukarıda..

Hademe çene yapa dursun, ben içeri daldım. Beni her Allahın günü sepetleyen ilgilinin karşısına dikildim, adam:

— Efendim, bir emriniz mi var? diye sordu.

Hiç yüz vermedim. Bana çok yakınlık gösteriyorlar, hayırlısı. Bir öndeki ilgili:

— Ayakta kaldınız efendim. Söyle buyursanız ya! diye yer gösterdi.

Herif bir numara yağcı kesildi. Gülümsedim, etrafa bol bol gülümsüyorum ben. İşler tıkırında gidiyor.

Bir yıla yakın bana «git, yarın gel. İşin olmadı, üç gün sonra uğra. Bir avukat tutsan fena olmaz.» Diyen bay beni görür görmez hemen ayağa fırladı ve:

— Beyim, bir emriniz mi var? diye sordu.

Kaşlarımı çatayım dedim ama beceremedim, gülümsiyerek:

— Acaba, şu sayılı evrakımın işi tamam mı? dedim.

Adam kalktı, bir sürü dosyayı aşağı indirdi. Aradı taradı, bulamadı.. Kan ter içerisinde kaldı. Arkadaşları da geldi, onlar da benim evrakımın peşine düştüler. Tüm daire benim işimle meşgul. Ortalık dosyalarla doldu. Çalışma bu kadar olur, dosyalar havada uçuşmağa başladı. İçlerinden biri:

— Bulduuuumm! diye bağırdı.

Gözlüklü olanı:

— Özür dileriz efendim, dedi. Sizin evrak başka dosyaya girmiş..

Bol bol gülümsüyorum. Bana avukat tut diyen zat:

— İşiniz az gecikti ama, kabahat izinli olan arkadaşta. Bizde işin iyisi altı dakikada çıkar. Uğurlu olsun efendim! diye sırıttı.

Kravatımı düzelterek:

— Sizlere nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedim.

Yaşlı bay:

— Aman beyefendiciğim, rica ederiz... dedi.

Evrakımı cebime indirdim. Buradan kaçmanın yolu? Hey gidi dünya.. İşim oldu yahu. Beni de hiç tanımadılar. O kadar seviniyorum ki! Hem yürüyorum, hem de kendi kendime konuşuyorum sevinçimden. Toto dolduran önümü keserek:

— Beyefendi, dedi. Âdettir ya.. Uğurlu olsun..

Ceplerimi karıştırmağa başladım. Paltonun iç cebinden bir zarf çıkarıp verdim. Koridorun sonuna gelmiştim, bir başkası. Tanıdım, gözlerimin içine bakarak:

— Ağabey, bizi de gör! dedi.

Amerika'da böyle şeyler olurmuş. Her memleketin bir huyu vardır. Bu huy bize de geçmiş olsa gerek. Buna da bir zarf tosladım. Ah şu koridordan bir çıkabilsem. Bana «üç gün sonra uğrayıver» diyen:

— Beyefendi hazretleri, buradan boş çıkılmaz! diye önümü kesti.

Bir zarf da buna.

Dış kapıya gelmiştim. Bir el omuzuma değdi. Dönüp baktım, haa! Bunu da tanıdım. Boynunu kırkbeş derece bükerek:

— Hasan bey, bizi de gör.. dedi.

Zarflar bitecek, buna da bir zarf uzattım.

Bir taksiye atlıyarak Ali Veli beyin evine döndüm. Bıyık altından gülerek:

— Ne oldu? dedi.

Güldüm:

— Tamam, dedim, işim oldu!

— Gözün aydın öyleyse.

— Sağol ağbey!

— Evlâdım, her işin bir raconu vardır..

— Yalan da değil, bir görseydin. Beni bir şeye benzettiler galiba.

— Ver bakalım, paltoyu, pantolonu, ver kravatı..

— Vereyim ama, ben bir nane yedim. Paltonun iç cebindeki zarfları ona buna dağıttım.

— Olsun canım!.

— Zarfların içerisinde ne vardı?

— Dâvetiye!

— Ne dâvetiyesi, ağabey?

— Prof. Atartutar'ın «biz imkânı yok adam olmayız» isimli konferansına giriş dâvetiyesi.

Güldüm. Müsaade istiyerek yanından ayrıldım. Her işin bir raconu varmış.

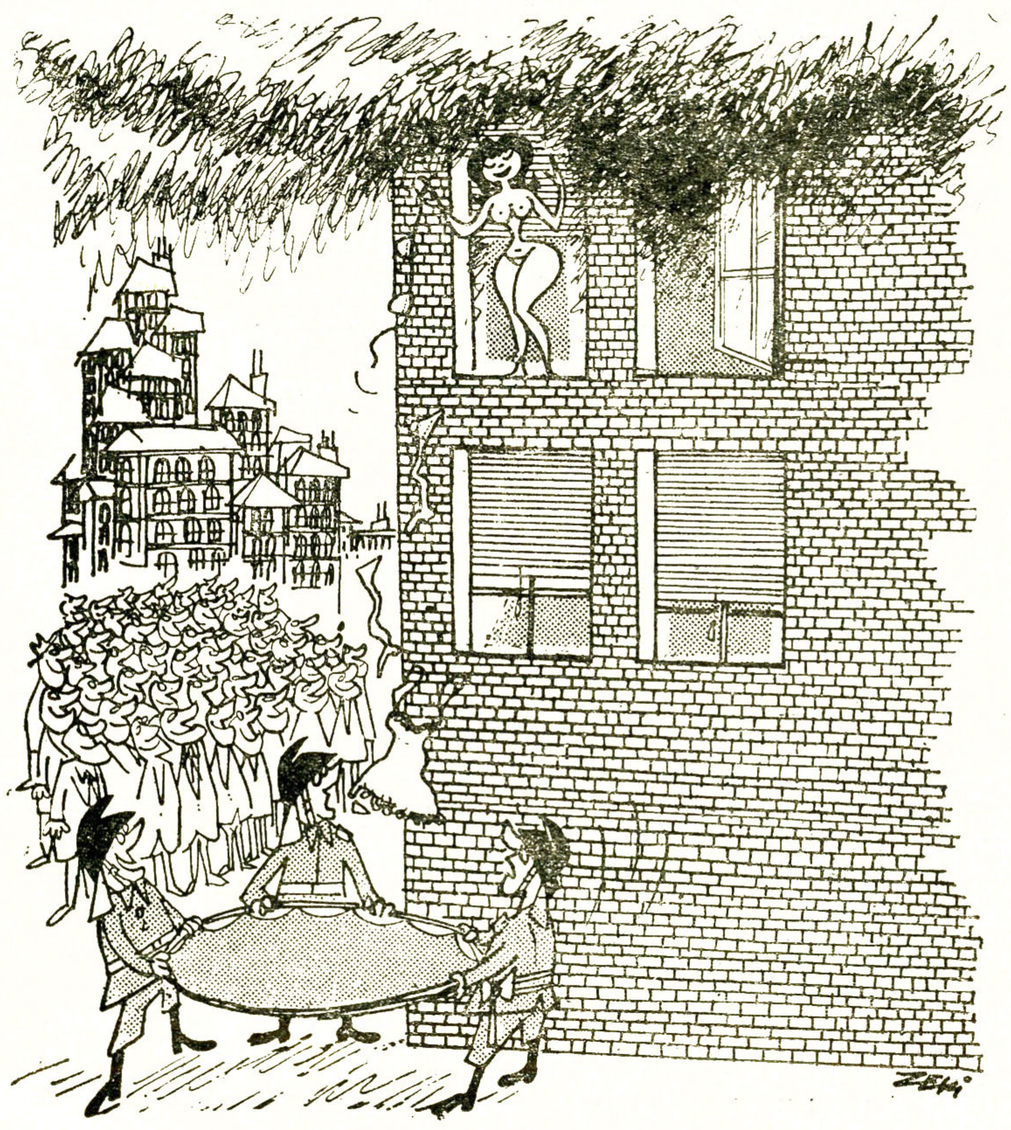

— Seyirci görünce, numara yapmadan duramaz!..

Uğurlu ayak

İkinci Dünya Savaşından önce, Çekoslovakyada elçi idi. Memleket Almanlar tarafından işgal edilince sefaret kapandı, elçi açıkta kaldı. Bu sefer Arnavutluğa elçi yaptılar. Orası da İtalyanların eline geçince, elçinin görevi yine son buldu.

Dışişleri Bakanı, Başbakana sordu:

— Şimdi bu açıkta kalan elçimizi nereye tayin edelim?

Başbakan biraz düşündükten sonra:

— Şimdilik bir yere tayin etmiyelim de, biraz bekliyelim, dedi.

— Ne zamana kadar??

— Dostla düşman anlaşılıncaya kadar. Bu anlaşıldıktan sonra onu hemen, düşmanımız olan devletlere elçi göndeririz. Onda o uğurlu ayak varken, evel Allah iki ayda teker teker hepsini batırmaya yeter!

*

Yankı!

İki taşralı otelin salonunda konuşuyorlardı. Söz döndü dolaştı, köylerindeki dağların yüksekliğine kadar geldi.

Birinci köylü:

— Bizim kasabanın çevresinde bulunan dağlara karşı biri «Hasaan» diye bağırsa, çok geçmeden birbirinden kalın sesle on yerden «Hasaan» diye tekrarlanır, dedi.

İkinci köylü:

— Bu da bir şey mi yani, dedi. Bizim kasabadaki dağlara karşı «İbiiiş» diye bağırsan, biraz sonra «Hangi İbiş?» diye her dağdan bir ses yükselir.

— Ne kadar yüksekmiş karıcığım, insanın başı dönüyor!..

AŞKNÂME

Bir kanattır aşka âşina olmak,
Uçar gibi, insanda bir hâl olur!

Yoktur aşkın henüz tarifnâmesi,
Hikâyesi hayli mufassal olur!

Kalem gönle batmıyorsa yazarken,
Nâme-i aşk, pulsuz arzuhâl olur!

Tabâbette bilinmiyor çaresi,
Bilindiği, şüphesiz, mavâl olur!

Aşkı ancak ehli üfler nây gibi,
Acemisi, üfürür, kaval olur!

Gafil insan vermez hayâle kıymet,
Aşka kalır bigâne. hayâl olur!

Şühedadır çoğu Mecnûn misali,
Ceng-i aşkın gazii Batta! olur!

Gasbedilmez âşıkın hürriyeti,
Aksi halde, mutlak ihtilâl olur!

Bül - Hi - Şer

Döktürüler:

★ **Aptallar birbiri gibi düşünürler.**
★ **Kuluçka tavuk, yumurtlamaz.**
★ **Ne cür'et et, ne de kazan.**
★ **Araştır, bulursun.**
★ **Akıl, yaş ile gelir.**
★ **Saltanat sürmek cehennemde de olsa özenmeğe değer. Cennette köle olmaktansa, cehennemde sultanlık evlâdır.**
★ **İlmin temeli, cehalettir.**
★ **Menfaat, kalbimizin kapısını bekleyen köpektir.**
★ **Evliliğin esasını iki tarafın anlaşamaması teşkil eder.**
★ **Erkeği ahmak eden her kadına karşılık, her ahmağı da adam eden bir kadın vardır.**
★ **Zengin ölmektense, zengin yaşamak daha iyidir.**
★ **Mutluluk, iki çift ocak ısgarası üstünde duran bir çift ayaktır.**
★ **Başkalarının felâketini görmesek, hayat çekilmez olurdu.**
★ **Kadın bir kırallıktır; bu kırallığın hudutları da, yine yalnız kendi arazisiyle çevrilidir.**

Murtaza

Orhan Kemal'in en güzel romanı

— 3 —

— Ne yapmıyor ki beğem? Bilmez değilsin a, her Allahın günü Partimizin, partimizin sevgili başganı ve mesai arkadaşlarının ne anasını koyuyor, ne avradını. E, ameliye milleti, hepsi

Demirgırat, istemiyorlar başlarında CHP. li kontrol. Mesele bu.

Fen müdürü bir anda her şeyi kavramıştı.

— Peki peki, dedi. Ben şimdi geliyorum.

Nuh kulaklığı yerine bırakıp, işçilerin yaygaralı kalabalığına geldi.

— Murtaza istifa, Murtaza istifa!!

Azgın, kapıcının yanında, keyifli keyifli cigara içiyordu. Yanına gitti:

— Fen müdürü şimdi gelecek, dedi.

— Bi gözel dolduraydın!

— Bak hele bak..

— Bu sefer de kurtulamazsak bir daha töbe kurtulamayız arkadaş!

— Ben de öyle belliyom. Lâkin adamım nirde? Ortalarda göründüğü yok?

Azgın gözüyle «Mükellefler Spor Klübü» nün bulunduğu odayı işaret etti. Nuh anlıyarak pencereye gitti, içeri baktı. Murtaza mükellef elbiselerinin kalabalığı üzerine oturmuş, başını kolları arasına almıştı.

Nuh seslendi:

— Halın mı iyi, dirliğin mi aslanım?

Can düşmanının sesiyle irkilen Murtaza başını sertçe kaldırdı:

— Sorulmaz senden iyi mi, kötü mü?

Nuh bir kahkaha attı:

— İpne. Ölüp gidecen ille de kuyruğu dikine... Ameliyeye şimdi bi disem ki aradığımız Murtaza burda, senin tozunu tozağını attırırlar!

— Ne duruyorsun?

— Korkmuyon mu?

— Vermiş Allah bir can. İki defa ölünmez!

— Doğru. Korkmuyorsan çıksana dışarı!

— Ben girmedim buraya korkumdan arkadaş!

— Ya ne diye girdin?

— Ben görürüm burada vazife!

Kalabalık «Murtaza istifa, Murtaza istifa» lardan sonra matrağa, söğüp saymaya başlamıştı ki, Nuh'un yanında Azgın ağa geldi, feri zayıflamış gözleriyle içerinin karanlığında Murtaza'yı seçer gibi olunca:

— Duyuyon mu? dedi. Mazifesinin aslanı! Töbe ciğerin yokmuş. Bunca küfüre susar mı adam lan?

Murtaza bir şeyler söyliyecek, belki de sözlerini uygun düşürecekti ki, kalabalık arasında yeni bir çalkantı ve;

— Fenmüdürü geldi, Fenmüdürü geldi!!! sesleri.

Genç irisi Fenmüdürü, arabadan öfkeyle indi. Kalabalığa:

— Ne bu? Dedi. Neden toplandınız?

Kalabalık hep bir ağızdan gürledi:

— Murtaza istifa!!!

Fenmüdürü haberi aldığı anda bozulmuştu. Ne oluyordu. Bu açık, apaçık İsmet Paşa, CHP. düşmanlığı ne kendi, ne de partilerinin çıkarına olabilirdi. İsmet Paşa kızar, Demokrat partiye verdiği izni geri alabilirdi. Demokrat parti iktidara geçmiş miydi ki işyerlerinden CHP. liler temizlensin?

— Anladık, dedi. Şimdi hemen işinizin başına marş, haydi!

Murtaza bu sözleri işitmişti. Mükellefler Spor Klübünün penceresine heyecanla geldi:

— Sayın müdürüm, dedi. Saatlerdir bozmamak için disiplinimi, süylemedim bir tek lâf!

Fenmüdürü:

— Sen gel bakayım, dedi.

İşçiler kalabalığı çekilip toparlanan, kanallarına giren sular gibi tekrardan fabrika kapısından tezgâhlarına dönerlerken, Murtaza da Fenmüdürünün ardından, Fenmüdürünün odasına gidiyordu; Kalçadan çıkardığı kaz adımlarıyla, rap rap rap. Göğüs dışarda, karın içerde, gözler öndeki Fenmüdürünün ensesindeki değişmez bir noktada; etli sivri burun dimdik.

Azgın'la Nuh, kapıcı Kâzımın barakası yanından bakıyorlardı. Gidişlerini, koridorun sonundaki odaya girişlerini gözleriyle takip ettikten sonra:

— Yok arkadaş, dedi Azgın.

Partiyi bu sefer de kaybettik.

Nuh içini çekerek:

— Bana da öyle geliyor, dedi.

. . . . . .

(Devamı var)

Kolejli Koca

Giovanni Guareschi'den: Vedat G. Üretürk

— 3 —

— Ya yarın akşamdan sonra hoşuma giden bir adamla evlenirsin, ya da varımı yoğumu yalnız hastahaneye bağışlamakla kalmam, üstelik topunuzu ha hemen kapı dışarı eder, paralarınızı keserim.

Charlotte amcasının hiçbir zaman şaka etmediğini biliyordu; kolu kanadı kırık, sızlanmağa başladı:

— A Casimir amca, insan hiç iki gün içinde bir koca bulabilir mi?

— Bu, senin işin, erkekler böyle şeyi hiç beklemezler. Çık işin içinden bakalım; sana iki yıl mühlet verdim; sen ise hiçbir şey yapmadın; yazıklar olsun doğrusu sana!

Durum nazikti; dul Bn. Léo Flaminie'ye baktı. Flamine doğru diye bir işaret verdi ve kız kardeşi Elisabeth'e baktı. Elisabeth anlamış olduğunu belirtti ve kocası Gaston'a baktı. Gaston kızı Robine'e baktı ve Robine de erkek kardeşi Edo'nun kulağına birşeyler fısıldadı.

Edo bir ölü gibi sapsarı ayağa kalktı ve sessizliğin içinde şu sözleri işittirdi:

— Bay Wonder, yeğeninizle evlenmek istiyorum.

Bn. Elisabeth:

— Bir arada büyüdükleri gibi hep birbirlerini de sevdiler, diye söze karıştı.

Casimir Edo'ya baktı, sonra Charlotte'u iki omuzundan tuttu. Küplere binerek:

— Senin bu şapşal suratı sevdiğin doğru mu? diye sordu.

Charlotte yok canım gibilerden bir davranış yaptı da Casimir avını serbest bıraktı.

Casimir:

— Böylesi daha iyi! diye içini çekti. Bu iş sosyete oyunları ile olur zaten. Yarın akşamdan tezi yok, evlenmelisin ya da hepinizi kapı dışarı ederim. Ben yarın, sabahtan akşama kadar evimde, Küçük Saray'dayım. Bir isteklin olursa, gelip onu bana göster. Şunu kafana yerleştir ki, sarışın adam istemem ha; kızıl saçlı da olmasın hiç. Seyrek saçlı birini tercih ederim.

Bundan sonra Casimir başuşağa uyuma da eşyaların yerleştirilmesine gözkulak ol, diye bağırdı.

Gaston'un yaslandığı iskemleyi çekerek:

— Şunu al da marangoza götür! diye gürledi. Sakatlandığını görmüyor musun?

Sonunda çıktı. Ayakta kalakalmış, azarlanmış, önem verilmemiş, ama gene de saygıdeğer Gaston bir yana, ailenin bütün kişileri iskemlelerinde çivilenip kaldılar.

Kahvelerini unuttular. Bütün kapılar kapanmıştı, Madellis o-

cağının en dramatik konuşmasına daldılar. Bn. Léo kollarını havaya kaldırdı ve şu sözlerle konuşmayı açtı:

— Bu herif oynatmış!

Yirmialtı yaşında olan, evlenme konusunda akıl danışmak için kimseyi bulamamış olan ve yirmi ikisindeki bir genç kızın iki gün içinde evlenmeğe zorlanmış olmasına güç dayanan Robine daha yerinde konuştu:

— Ya deli ya cani!

Oğlu aptal yerine konulmuş olduğu için tâ ciğerine kadar yaralanmış Elisabeth kendi sırasında:

— Bu densizin kaprislerine ağırbaşlılıkla dayanamayız! dedi.

Gaston kibirli kibirli:

— Hayır! diye bağırdı.

Herhangi bir pratik duygudan yoksun olmayan Edo dikkati çektirdi:

— Charlotte yarın akşamdan tezi yok evlenmemiş olursa, hepimiz gene kaldırımı boylarız.

Bunun üzerine herkes sustu ve bakışlar Charlotte'a çevrildi.

Kızcağız:

— Ben çıkıyorum, dedi.

— Nereye?

— Bir koca aramağa gidiyorum. Benim yüzümden, bütün bir ailenin sefalete düşmesine gönlüm razı olmaz. Zaten, bir koca demek, belki kronik bir hastalıktır ama, hiçbir zaman öldürücü bir illet değildir.

Flaminie dehşetle:

— Bir koca mı? dive sordu: hiç nişanlanıp etmediğin halde, nasıl olur da bir koca bulursun? Charlotte omuzlarını silkti

Flaminie yeniden:

— Bak sen! dedi, ailenin haberi olmadan, amcanın rızası olmadan, şimdiki sefil genç kızlar gibi, bir, belki iki, ama belki de üç delikanlı ile dalga geçtiğini mi söylemek istiyorsun yani? Charlotte, Allah aşkına, bana karşılık ver.

(Devamı var)

yazılılar

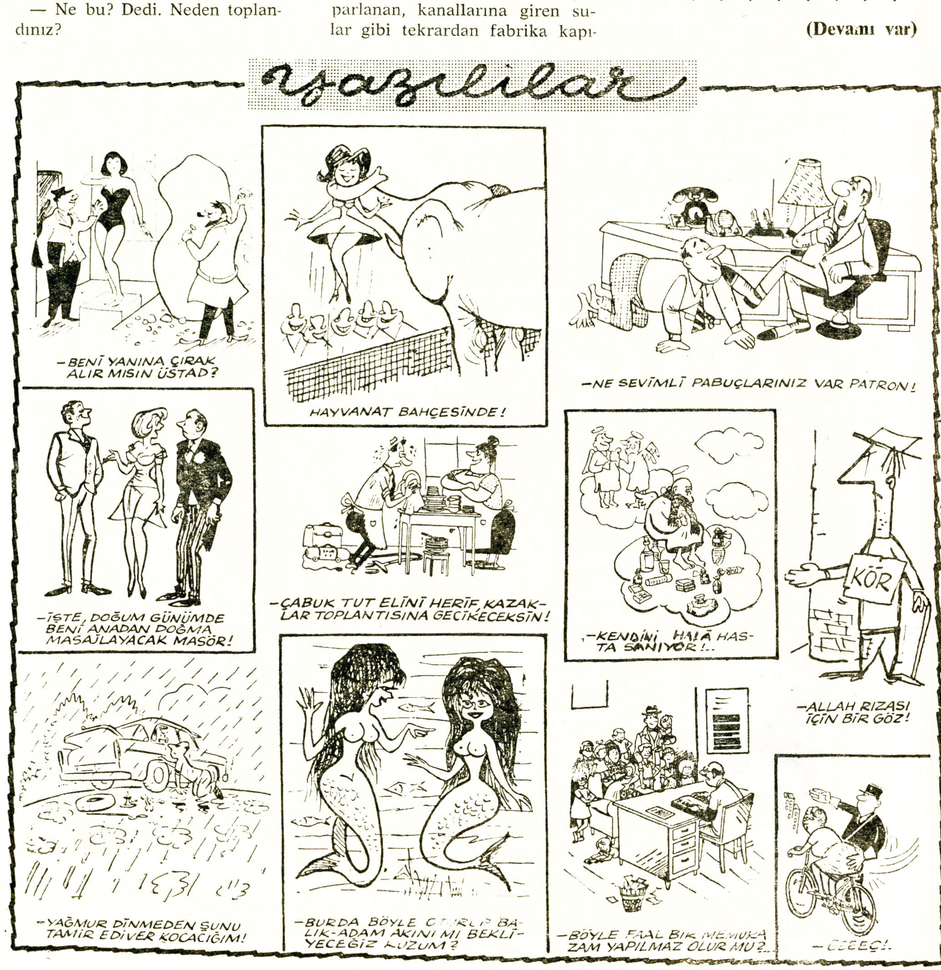

yazısızlar

Tüh onu unuttum

Yargıç, sanığa sordu:

— Siz, dâvacıya sersem, budala, enayi demişsiniz, doğru mu?

— Evet, doğru hâkim bey.

— Üstelik de eşek demişsiniz.

— Onu söylemeyi maalesef unuttum hâkim bey.

ELMAS

Büyük Reşit Paşa Sadrazam olduktan sonra, Ahmet Vefik Paşayı sık sık bir nezarete getirir, fakat aradan bir iki ay geçince azledermiş. Bu durum, devrin ileri gelenlerinden bir çoğunun merakını uyandırır, fakat cesaret ederek Büyük Reşit Paşaya bunun sebebini soramazlarmış.

Nihayet kendi yetiştirmelerinden Ali Paşa bir gün:

— Efendim, demiş, niçin Ahmet Vefik Paşayı sık sık nazır yapar, sonra da atarsınız? Büyük Reşit Paşa gülümsemiş:

— Ahmet Vefik Paşa, demiş, kaldırım taşı kadar büyük bir elmas parçasıdır. Ne sokakta bırakmak mümkün, ne de yüzüğe taş olarak kullanmak!

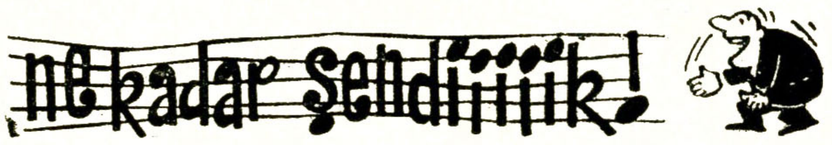

Peki tavuk biliyor mu?

Kemer sıkma politikasından, rüşvetten, vergiden, zamdan sinirleri bozulan biri, küçüle küçüle kendini bir buğday tanesi görmeye başlamış. Nerde bir tavuk görse kaçıyor, nerde bir horoz görse: «Kurtarın, yiyecek beni!» diye bar bar bağırıyormuş.

Yakınları tutup, kendini tavuk yemi sanan bu adamı tımarhaneye yatırırlar. Hemen hücreye alınır. Şok'tur, soğuk duştur, iğnedir derken, adam biraz iyileşir gibi olur. Doktor:

— Hadi, der, taburcusun artık.

Hasta, çıkar. Fakat kapıda tavukları görünce, yeniden doktorun yanına sığınır.

Doktor, aynı adamı karşısında görünce:

— Be adam, der, sen yem değil insansın. Hem de koskoca bir adam... Seni bir tavuk nasıl yer?

Deli, boynunu büker:

— İyi ama efendim, bakalım tavuk bütün bunları biliyor mu?

Yanlış çakıyorsun!

Deliler, koğuşta başı boş kalmış. Sıkıntıdan ne yapsınlar, içlerinden biri eline bir çivi ile çekiç geçirip, çiviyi de tersinden tutarak başlamış duvara çakmağa! Çivinin sivri tarafına çekiçle vurulduğunu gören bir başka deli:

— Hey arkadaş, ters çakıyorsun, demiş.

— Ne tersi be!

— O çivi, karşıdaki duvarın.

Vah vah!

Romanya Kraliçesi Mari büyük bir geziye çıkmış, bu arada Amerika'ya da uğramıştı. Kendisine verilen mihmandarlar, Vaşington'un görülecek yerlerini gezdiriyorlardı. Büyük bir binanın önünden geçerlerken, Kraliçe sordu:

— Burası ne?

— Akıl hastanesi.

Kraliçe, burayı gezmek istediğini söyledi. Arzusu yerine getirildi. İçeri girdiler, başhekimin oda kapısını tıklattılar. Kapı açıldı, mihmandarlar protokol icabı yüksek sesle kraliçeyi takdim etmek istediler:

— Haşmetmeap Romanya Kraliçesi!

Masasından kımıldamayan başhekim, gözlüklerinin üstünden gelenleri süzdü ve sordu:

— Ne zamandan beri kraliçe olduğunuz vehmine kapıldınız?

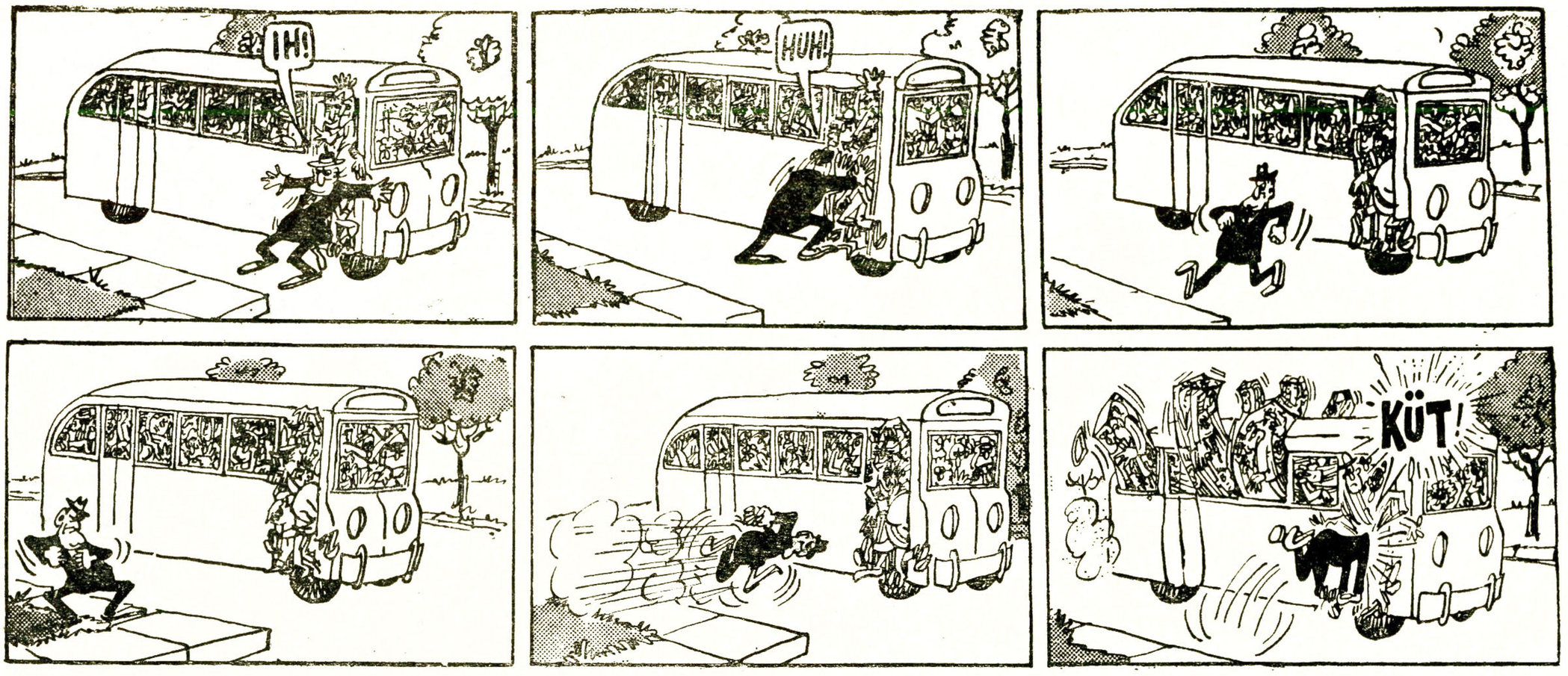

«Otobüse binmenin de bir usulü vardır!»

BERT SOKAĞI CİNAYETİ

Kendisini bildi bileli para sıkıntısı çeken Jerom Labugat, düşündü taşındı bu zevksiz yaşayışına biraz renk katabilmek için ölmeğe karar verdi.

Bu kötü dünyayı en kestirme yoldan bırakmak için, medeniyetin bütün imkânlarını birer birer inceledi. Kurşun: Hoşuna gitmedi. Hem tabanca bulmanın güçlüğü, hem de ilk kurşunla ölememek şanssızlığı vardı. Su: Bu fikri de beyenmedi. Boğulmak dediğin, su içerken olmazdı ya.. Bu kış kıyamette denize atlamak da ayrı bir meseleydi! Peki, ip?... Onun da sağlamını bulmak mümkün değildi. Saatlerce uğraşır hazırlarsın, tam ilmeği boynuna geçirip sarkılırken kopuverir meret! Ya zehire ne buyrulur? Aklına gelen bu son çareye kendi de güldü. Günümüzde küçücük bir fareyi bile öldüremiyen şey, bu koskoca vücuda ne yapardı?

Tam bunları düşünürken, önünde duran sabah gazetesine gözü ilişti. Birinci sayfanın sol alt köşesinde şöyle bir yazı vardı:

«Bert sokağı cinayeti! Sessiz bir yer olan Bert sokağında, dün gece bir cinayet işlenmiştir. Bu sokaktaki bir manav dükkânının sahibesi olan yaşlı bir kadın öldürülmüştür. Diğer olaylara hiç benzemeyen bu cinayetin sebebi anlaşılamamış, kaatil de bulunamamıştır. Kaatil cinayetini güzel, sağlam bir şemsiyenin sapını zavallı kadının başına üç kere vurmak suretiyle işlemiştir. Şimdi polisin elinde, bu şemsiyeden başka bir ipucu yoktur. Tekrar belirtelim; şemsiye ucuz, güzel ve sağlamdır. Zaten sağlamlığı, elli elli beş yaşlarında bir kadın olan madam Pekuliv'i, üç vuruşta öldürmesinden bellidir. Şemsiye yeni olduğundan polis, alındığı dükkânı ve alan adamı aramaktadır. Tahkikatın kesin sonucu, yarın belli olacaktır.»

Jerom:

— Tamam, dedi.

Aklına yeni bir intihar şekli gelmişti. Biraz uzun ve üzüntülüydü ama, en güzeli de galiba buydu: Giyotinle intihar!

Bu iş çok kolaydı. Madem kaatil tutulamamış, hemen karakola gidip: «Bert sokağında madam Pekuliv'i ben öldürdüm!» derdi. Kendi gelen kaatili kim tutmaz? Baktı ki biraz mırın kırın ediliyor, nasıl nasıl iki de yalancı şahit buldu mu, lâmı cimi yok adamı giyotinin altına çömeltiverirlerdi. Bu çok eğlenceli ve hiç rastlanılmamış bir intihar tarzı idi.

Hemen karar vererek Sannois karakoluna gitti. Komiser, babacan bir adamdı. Karakolunda fazla iş, bölgesinde ise hemen hemen hiç vak'a olmadığından bütün gün bahçesinde çalışır, kuşkonmaz yetiştirirdi. Zaten yufka yüreği heyecana dayanamaz, polis romanlarını bile okurken ürperirdi. Jerom Labugat karşısına dikilip de:

— Bert sokağı cinayetinin faili benim! der demez adamcağız ne yapacağını şaşırdı. Kızardı, sarardı, bir süre durup kendini topladıktan sonra:

— Ne dediniz, galiba iyi anlıyamadım. dedi.

Labugart tekrarladı:

— Bert sokağındaki kadını ben öldürdüm!

Ne yapacağını şaşıran komiser suratını ekşitti:

— Canım sırası mıydı yâni cinayet işlemenin, dedi. Hem sizi kim çağırdı? Sonra efendim başka karakol yokmuş gibi niçin buraya geliyorsunuz?

Jerom Labugat kıpkırmızı kesilmişti:

— Valla, dedi, bir halttır ettik işte...

— Peki, nasıl yaptınız bu işi?

Labugat, gazetede okuyup ezberlediklerini bir bir anlattı. Komiser, inanmaya mecburdu. Zira gazeteleri o da okumuştu ve karakolunun Bert sokağı ile hiçbir ilgisi olmadığına şükretmişti.

— Öyle ise, sizi tevkif etmeye mecburum, dedi.

— Benim de istediğim bu ya...

— Yalnız burada hapishane olmadığından, sizi mahzenime kapatacağım.

— Nasıl isterseniz...

— Şimdi Paris'e bildiririm. Umarım ki hemen gelip sizi alırlar.

Komiser, biraz sonra telefonun başında, Paris'le konuşuyordu:

— Alo! Alo! Ben Pipelar, Sannois karakolu komiseri...

— Evet, ne istediniz?

— Bert sokağı cinayeti kaatilini yakaladım.

— Ne dediniz?

— Kaatili yakaladım, diyorum.

Karşıdan bir kahkaha duyuldu. Yeniden sordu:

— Kaatili ne yapayım?

— Turşusunu kurun, zira her zaman bulunmaz.

Ve karşı taraf telefonu kapatıverdi.

Mösyö Pipelar şaşırdı kaldı. Tam o sırada içeri bir çocuk girdi, yeni çıkan akşam gazetesini komiserin masasına bıraktı. Mösyö Pipelar alışkanlıkla gazeteyi eline aldı, alması ile de yerinden sıçradı! Gazetenin sol alt köşesinde şöyle bir yazı vardı:

«Günlerdir Bert sokağı cinayeti ismiyle reklâmı yapılan şemsiye, Bulvar Haussman'da yeni açılan, Bon Rio mağazasında satılmaya başlanmıştır, acele ediniz.»

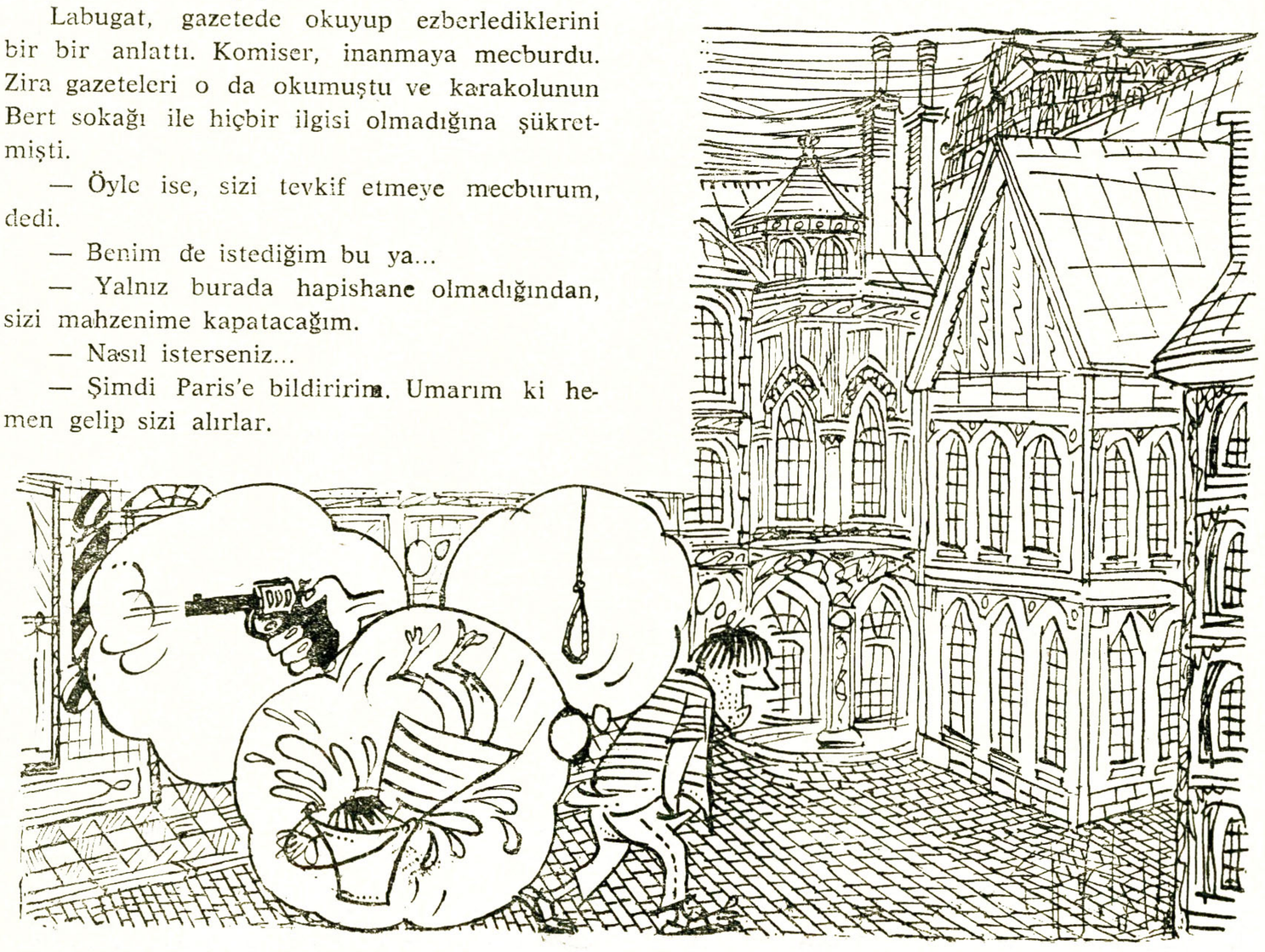

Mektubunuzu Aldım...

BİR GİZLİ DERDİNİZ Mİ VAR?

GÖNÜL SIRDAŞ'A açınız!

O size bu sütunlarda «Mektubunuzu aldım...» diye cevap verecektir!

Ah Monaliza... Vah Bricida!...

Cemâlin benzer aya
Gece yürüdük yaya
Adım attık havaya
Sen bize gülüp durdun
Ağzını yaya yaya
Keseyazdık ayaza
Ah Monaliza
Vah Bricida
Aklımız hep havada
Sen vaktiyle resimdin
Rönesansta isimdin
Göklerden yere indin
Renk renk rüyama doldun
Uyanınca silindin.
Bizi benzettin kaza
Ah Monaliza
Vah Bricida
Doyamadık hayata

Tüterken gözümüzde
Filim çevirdin düzde
En muhtaç günümüzde
Çıktın beyaz perdeye
Soyundun önümüzde
Taş çıkarttın yıldıza
Ah Monaliza
Vah Bricida
Kaynadık bu arada
Leonarda da Vensi
Otlamış sinsi sinsi
Ressamın böyle cinsi
Makbul imiş meğerse
Biz kaçırdık bu şansı
Tutulmadık bir kıza
Ah Monaliza
Vah Bricida
Gel, dikilme kapıda

Dünyanın Neşesi

Mühendis ve eşek

Korsika'da bir köye yol yapılacaktı. Mühendisler, ilgililer, çeşitli âletlerle arazinin durumunu inceliyorlar, en münasip yeri bulmaya çalışıyorlardı.

Tam bu sırada, ihtiyar bir köylü yanlarına yaklaştı:

— Beyler, dedi, bütün bu acaip şeyler ne işe yarıyor?

Kalabalıktan biri cevap verdi:

— Yol açmıya yarıyor. Ben mühendisim. Bu âletler sayesinde, yolun geçeceği en münasip yeri tâyin ediyorum.

— Hıh! dedi ihtiyar köylü. Biz yol yapmak istedik mi bir eşek alır, arkasına düşeriz. Onun geçtiği yer, yol olur, biter!

— Güzel, güzel ama, eşek olmadığı zaman ne yapıyorsunuz?

— Eh, dedi ihtiyar, o zaman da mühendislere başvuruyoruz!..

Filler

Olive ile Marius, iki avcı arkadaştırlar. Ne zaman karşılaşsalar, birbirlerine en son rekorlarından bahsederlerdi.

Yine oturmuş, konuşuyorlardı:

— Geçen sene, dedi Olive, Afrika'da fil avındayken, Marsilyalı bir avcı ile tanışmıştım. Tesadüf bu ya, aynı sabah ikimiz de birer tane fil vurduk! Bilirsin, Marsilyalılar yemeği çok severler. Hemen bahse girdik; bakalım bütün bir fili kim daha önce yiyebilecekti! İkimiz de kolları sıvadık... İnanır mısın, ben fili bitirdiğimde, Marsilyalı henüz derisini bile yüzememişti!

— Bu da bir şey mi, dedi Marius. Ben de Afrika'da bir Marsilyalı ile avlanmıştım. Biz de birer fil vurduk. Sizin yaptığınız gibi, bahse giristik. Ben, ağırdan aldım. Rakibimin fili tamamiyle bitirmesini bekledim. Sonra... Sonra ne yaptım biliyor musun? Marsilvalıyı karnındaki fille beraber yedim!

Görürsem söylerim

Ünlü tiyatro san'atçısı Mounet Sully, bir perde arası, artist localarının altında bir peykeye oturmuş, sahneye çağırılacağı zamanı bekliyordu. O sırada yazar Tristan Bernard gözüktü. San'atçıya yaklaştı. Mounet başını kaldırıp baktı. Yazar, oyuncunun kendini tanımadığını görünce, tanıtmak gereğini duydu:

— Tristan Bernard...

Mounet dalgın, cevap verdi:

— Tristan Bernard mı? Ben değilim efendim.

Kayıt

Amerikanın ünlü mizah yazarı Mark Twain bir otele inmişti. Otelci, ismini yazması için otel defterini uzattı. Mark Twain, kendisinden önce yazılmış şöyle bir kayıt gördü: «Baron ve Valesi». Kalemini çıkardı ve şöyle yazdı: «Mark Twain ve Valizi.»

Tedricî zehir

Ünlü doktor Schweninger'in muayenehanesine bir gün, yaşlı bir hasta geldi. Şikâyeti kalbindendi. Doktor muayeneyi bitirdi ve sordu:

— Kahve içer misiniz?

— Evet.

— Fakat kahve tedrici bir zehirdir.

— Hakkınız var doktor. O kadar tedrici bir zehir ki, tam seksen bir senedir içiyorum, hâlâ ölemedim!

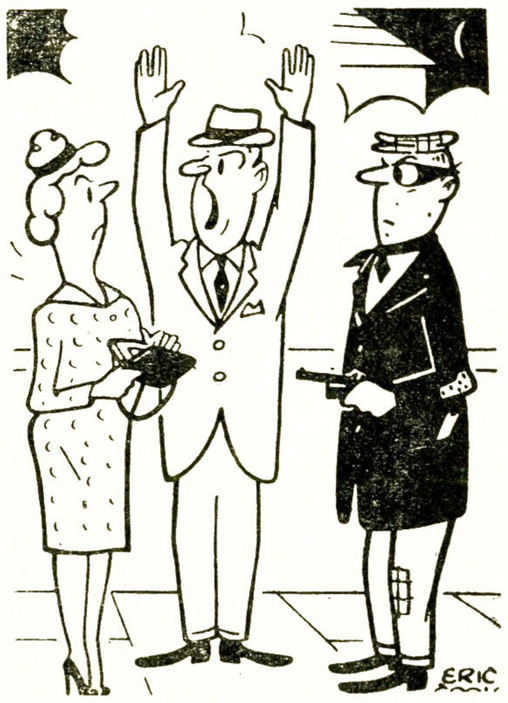

— Niçin param yok diyorsun? Sabah benden aldın ya!

Striptiz

Ünlü komedyen Şarlo'yu genç bir yazar ziyarete gelmişti. Kendisini, karısiyle beraber ağırlamakta olan Şarlo'ya bir aralık:

— Üstad, dedi. Küçük bir senaryo hazırladım, dinlemek lûtfunda bulunur musunuz?

Senaryonun ilk kısmı bittiği zaman yazar, belki heyecanından, belki içtiği viskiden, belki de havanın sıcaklığından adamakıllı terlemişti. Karısından ve Şarlo'dan müsaade istiyerek ceketini çıkardı. İkinci kısmın sonunda da yeleğini çıkarmak için müsaade isteyince, Şarlo sordu:

— Afedersiniz, eserinizin bitmesine daha kaç perde var?

Çapkın Karacaoğlan

— III —

Sallanı sallanı gel kız yanıma
Sallanıp gelişin benzer hanıma
Sen de diyon aşkın benim canıma
Del'ediyon öldürmüyon ne fayda

⁂

Düşüne vurmuşsun beyaz halıyı
Ahmak buldun söyletiyon deliyi
Dilin ile doldurduğun doluyu
Elin ile doldurmuyon ne fayda

Beni görün yönün öte dönersin
Bülbül gibi daldan dala konarsın
Sen de benden daha beter yanarsın
Utanıyon bildirmiyon ne fayda

⁂

Sallanı sallanı gel kız bostana
Saçın telin vermem Arabistana
Ün cemalin görem yazan destana
Sen kaşını kaldırmıyon ne fayda

⁂

Karac-Oğlan der ki giyinip kuşan
Del'olurmuş senin sevdana düşen
Şu tombul memenden ver bana nişan
Del'ediyon öldürmüyon ne fayda.

DÜNYANIN İLK YAZISIZ RESİMLİ ROMANI (Zeki Beyner)

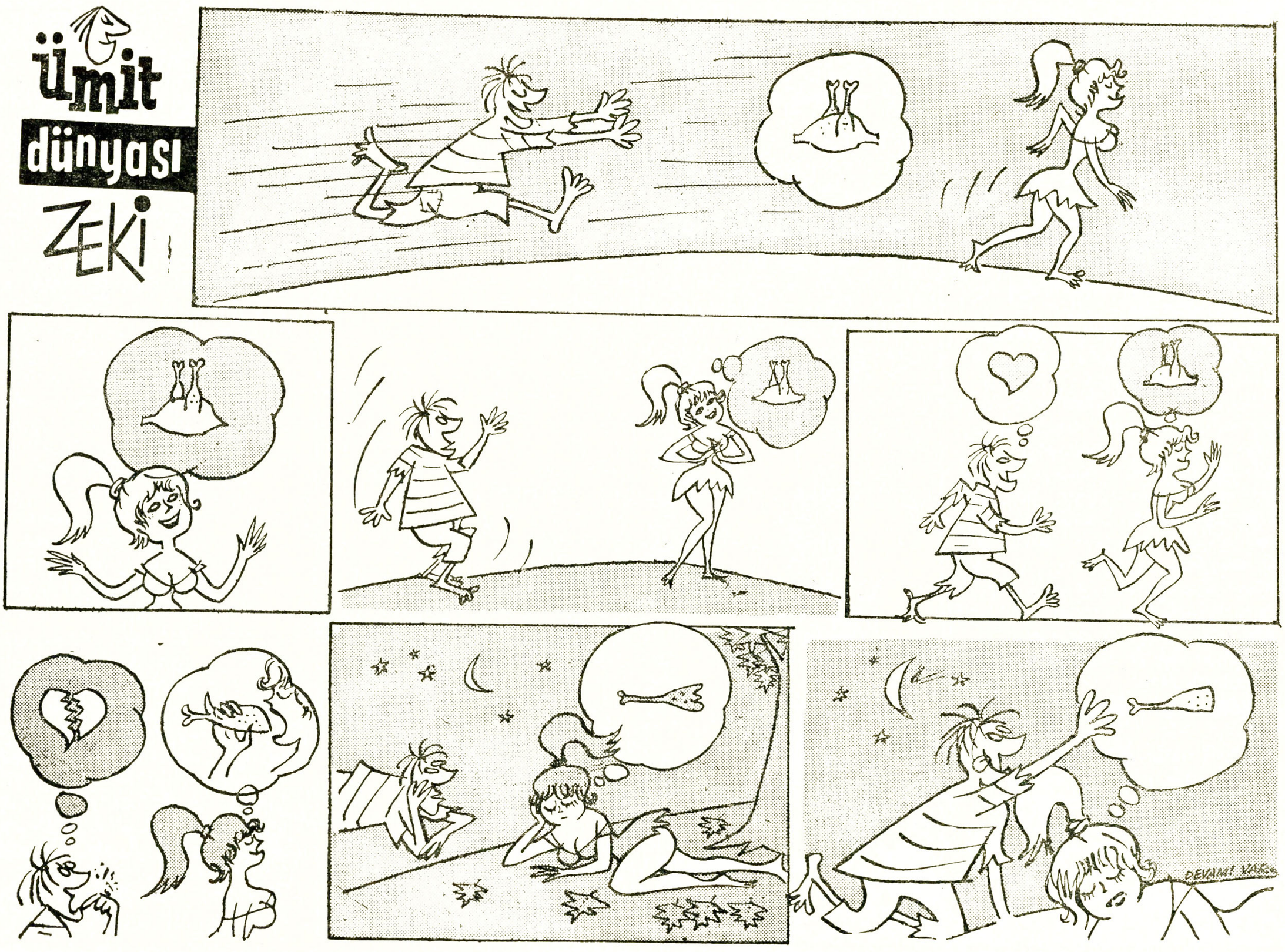

Dul Bakire

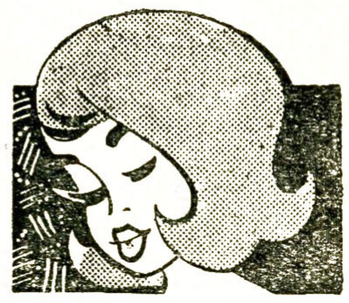

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi-Ser

— 3 —

Eğilerek kardeşinin yanağını okşadı. Şişeyi kendi eliyle kardeşinin ağzına tuttu. İçinden kendi kendine lânetler ediyordu. Ne korkak şeyim ben, ne mânasız, saçma sapan bir insanım diye...

Fikret:

— Bırak ablacım, ben içerim kendim, yorulma... dedi.

— Peki iç...

Doğruldu. Hararet basmıştı içini.

— Bir gazoz da bana, diye mırıldanarak dönmek istedi büfeye.

— Buyrun!

Buz gibi bir kola-koka şişesi tam ağzının hizasına kadar uzatılmıştı.

— Hayır, ben gazoz istiyorum... Diyecekti.

Diyemedi. Kelimeler dudaklarının arasında donup kaldılar. Kola-koya'yı uzatan büfeci değil, kendisi gibi tezgâha yanaşmış, o deminki kaçtığı bakışların sahibi granit renkli erkekti. Kalbi heyecanla duracak gibi oldu. Ne diyeceğini kestiremedi. Bağırmak, kaçmak, onu itmek, belki de pek iyi bilmemesine rağmen küfretmek ihtiyacını duydu ama... Hepsi boşuna. O simsiyah çelik bakışlar, içine ok gibi saplanıyor, iradesine adamakıllı hâkim oluyordu. Elini aptal aptal kola-koka şişesine uzattı.

— Buyrunuz, içiniz...

Delikanlı gülümsüyor, zaferinden memnun bir eda ile şişeyi Neriman'ın ipince parmakları arasına sığdırmaya çalışıyordu. Hayır, hayır, olamazdı bu!

Parmakları tam şişeye değecekken gevşedi. Delikanlı da tam o anda şişeyi bırakmıştı.

Bir şangırtı oldu. Şişe tuzla buz olarak beton zemine düşüp, parçalandı. Sıçrayan kola-kokalar delikanlının paçalariyle, Neriman'ın çoraplarını berbat etmişti. İkisi de kıpkırmızı oldular. Kalabalık dönmüş onlara bakıyordu... Birkaç kişi sokulmuş, neler oluyor der gibilerden konuşmaya hazırlanıyorlardı bile. Neriman tipinde bir kız için o an, dünyanın sonundan da beterdi. Belki de bayılmış da, yıkılmamıştı yere.

Delikanlı, kendini çabuk toparladı.

— Özür dilerim, elimden kaydı... Diyerek kabahati kendi üzerine alıverdi. Çabucak ve zekice yapmıştı bu işi. Ve aralarındaki yabancılığı etrafa hiç hissettirmiyecek bir tarzda kıza sokuluvermişti de.

— Birşey oldu mu, ne olur söyleyin?

Nurhayat yumduğu gözlerini araladı:

— Hayır, birşey olmadı... Diye mırıldandı...

— Kardeşim, iki tane daha ver...

Büfecinin aceleyle açıp uzattığı iki yeni kola-kokayı alan delikanlı birini tekrar Nurhayat'a uzattı.

— Bunu için, zararı yok, dedi.

Ve tekrar düşmesin diye şişeye korkuyla sarılan kıza gülümsiyerek baktı. Kendi kola-kokasını zevkle likırdattı.

Nurhayat artık düşünce şuurunu tamamen kaybetmiş, karşısındakine tâbi olmuştu. Verilen şişeyi otomat gibi dudaklarına götürdü. Kardeşinin şaşkın bakışları arasında, yudumladı. Ama hepsini içemedi pek tabiî. Sadece büyük heyecanını biraz yatıştırabilecek kadar, birkaç yudum içebildi.

Delikanlı:

— Ne güzel, soğumuş da, değil mi? diye sordu.

— Evet...

Nurhayat elinde olmadan, bu evet'ine bir de teşekkür ilâve etti:

— Teşekkür ederim...

— Estağfurullah, âfiyet olsun...

Herşey birkaç dakika içinde olup bitmişti işte. Nurhayat'ın biraz önce korkarak kaçtığı bu erkek, şimdi etrafını saran kalabalık içinde kendisine en yakın bir varlık haline gelivermişti. Bir müddet bakıştılar... Gülümsiyerek...

Delikanlı da şaşalamıştı besbelli. Ama o, erkek olduğu için kendisini daha güzel idare etmesini biliyordu...

— İçerde çok sıkıldınız galiba? dedi...

— Oh, hayır... Filim çok güzel...

— Tabiî canım, filim güzel... Onu demek istemiyorum. Biraz fazla kalabalık da...

Tuhaf şey... Nurhayat demin kaçmak istediği bu erkekle şimdi rahatça konuşuyor, hattâ konuşmanın uzaması ihtiyacını duyuyordu.

— Kalabalık ama, dedi, ne de olsa filmin güzelliğine kapılıyor insan...

Küçük Fikret, yanıbaşında olup biten bu acaip hâdiseyi merakla seyrediyor, ablasıyla karşısındaki erkeğin ilgisini bir türlü mânalandıramıyordu. Nitekim zekî erkek kısa zamanda bunun da farkına vardı...

— Ya, demek erkek kardeşiniz de var ha?

Sonra hafif bir sesle ve Nurhayat'ın gözlerinin içine bakarak ilâve etti:

— Hiç bilmiyordum...

Hoppala... Nurhayat içinde birşeyin sıçradığını hissetti. Son sözün iki kelimesini dikkatle ölçüp biçmeye çalıştı. Hiç bil-mi-yor-dum mu demişti? Ne demekti bu? Yani kendisini daha evvelden tanıyor, her şeyini biliyor da, bir tek erkek kardeşinin olduğunu mu bilmiyormuş yani? Bu ne demekti acaba?. Nasıl cevap vermeliydi? Göz ucuyla kardeşini süzdü. Berbat bir durumdu bu. Fikret ablasının kendisini süzdüğümü görünce kafasını öteye çevirdi. Sessiz ve ilgisiz bir tavır takındı. O da bir şeyler hissediyor, bir karara varmaya çalışıyor olmalıydı...

Bu sıkıntılı sükût arasında yine ilk konuşan erkek oldu:

— Hiç bahsetmemiştiniz...

Eh, artık bu kadarı fazla oluyordu. Maksadı neydi bu adamın? Ne demek istiyordu? Yoksa kendisini başka birine mi benzetmişti? Nurhayat bütün zekâsını sür'atle çalıştırarak içinde bulunduğu muammayı halletmeye çalışıyor, bir çıkış yolu arıyordu...

— Fakat, ben sizi, diye kekeledi.

(Devamı var)

Cemal Nadir

ARMAĞANI

«AMCABEY» sizler için her yıl devam etmek üzere «CEMAL NADİR ARMAĞANI» yarışması açmış bulunmaktadır.

«CEMAL NADİR ARMAĞANI» yarışması her yıl mizahın başka bir dalı üzerinde olacaktır: Karikatür, hikâye, roman, şiir, fıkra, v.s...

Bu yılki yarışma karikatür dalı üzerinedir.

Yarışma, bu satırları okuduğunuz andan itibaren 1 Eylül 1964 tarihine kadar sürecek, netice 1964 yılı Ekim ayının ilk haftasında çıkacak sayımızda ilân edilecektir.

KARİKATÜR YARIŞMASINA KATILMANIN ŞARTLARI:

1 — Yarışmaya katılanların hiçbir dergi veya gazetede eseri ücretle yayınlanmamış amatör sanatçılardan olması,

2 — Eserlerinin :

a) 15 cm. en, 10 cm. yükseklik,

b) 10 cm. en, 15 cm. yükseklik,

c) 30 cm. en, 12 cm. yükseklik,

d) 7 cm. en, 37 cm. yükseklik,

ölçülerinden birini veya birkaçına uygun olarak, beyaz kâğıt üzerine siyah çini mürekkeple çizilmesi,

3 — Eserlerini en geç 1 Eylül 1964 günü gazetemiz adresine postalamış olmaları,

4 — Rümuz kullanmayarak gerçek isim ve açık adreslerini yazmaları,

Gereklidir.

(Yarışmaya en fazla üç eserle katılınabilir)

ESERLERİN DERECELENDİRİLMESİ VE ARMAĞANLAR :

1 — Gönderilen eserlerin ilk elemesi gazetemiz sanatçıları tarafından yapılarak yayınlanmaya değer görülenler hemen yayınlanacak ve sahibine net olarak elli lira telif hakkı ödenecektir.

2 — Bu ilk elemeyi kazanmış olan eserler yarışma müddetinin sonunda, memleketimiz gazete ve dergilerinde çalışan bütün profesyonel karikatüristlerin tabii üyesi bulundukları jüri tarafından ikinci defa elenerek derecelere ayrılacaktır.

3 — Bu derecelendirme sonunda:

BİRİNCİYE : 1000 TL.
İKİNCİYE : 500 TL.
ÜÇÜNCÜYE : 250 TL.

Ayrıca mansiyona değer görülen iki esere de 125 er TL. armağan verilecektir.

KONU SERBESTTİR.
HEPİNİZE BAŞARILAR DİLERİZ.

KARİKATÜR

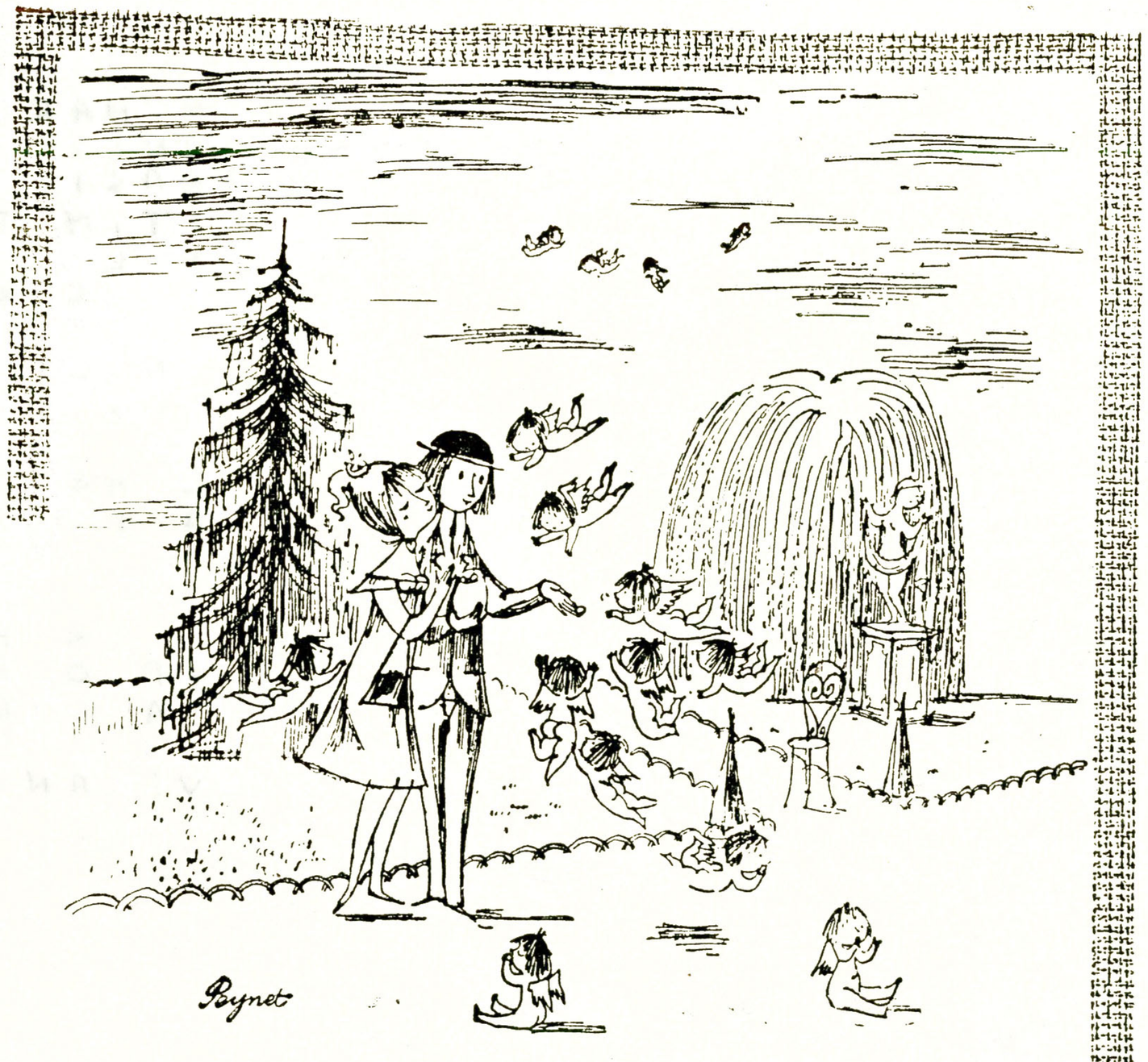

Raynet

-NİÇİN ONLARA ŞEKER YEDİRİYORSUN?
-AŞKIMIZ TATLI OLSUN DİYE!..

-GÖRÜŞMEK İSTİYORUM: BEN MÜDÜR BEYİN KARISIYIM!
-HADİ CANIM, HER GELEN BUNU SÖYLÜYOR!

-BOBİ, KORKUTMA ONU... BIRAK AŞAĞIYA İNSİN!

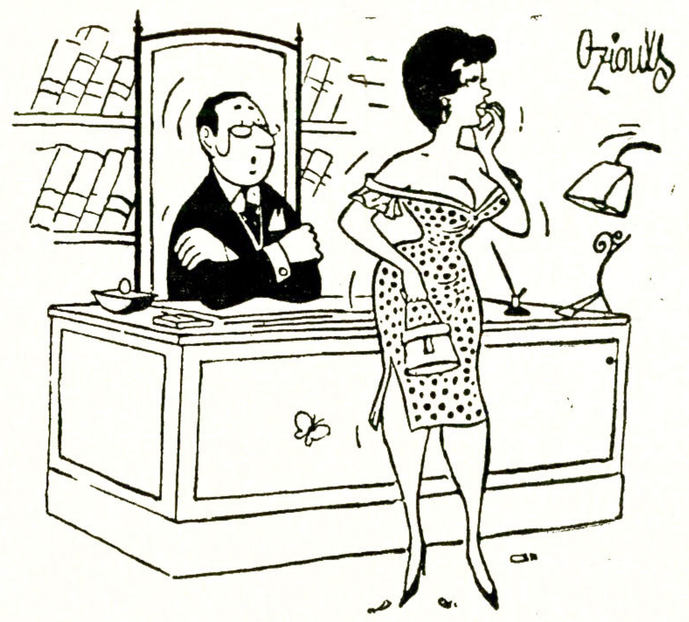

-PEKİİİ, NE İŞ GELİR ELİNİZDEN?
-HANGİ İŞİ İSTERSENİZ...

-ŞU KALEMLERİ HEPSİZ YONTMASANIZA!

-BÖYLE GÖSTERİŞÇİ KARI GÖRMEDİM!

Eğlencelik Eğlencelik

FALINIZ

Koç Burcu: İnatçılığı bırakınız. Demirspora golü atan Lefter değil, hakemdi. Çevrenizdekileri kırmak yakışır mı size? Hemen harekete geçmezseniz, rötarı kapatamazsınız. Haftanın sonlarına doğru durup dururken sevineceksiniz. Unutmayın e mi?

Boğa Burcu: Çoktandır şöyle bir «oh!» diyememiştiniz. Bu cuma öğle üzeri Ankara radyosu memleket saat ayarını verirken, derin bir «oh» çekiniz. İkinci «oh» un zamanını ve yerini ayrıca bildireceğiz. Korkmayın, izin bizden.

İkizler Burcu: Öyle burnunuzun doğrusuna yürümek olmaz. Bunun burası İstanbul. Devletin kontrolu altında günde binlerce insan doğup, trafik kontrolü altında binlerce insan kazaya kurban gidiyor bu şehirde! Sağınıza solunuza bakın, ışığın yeşiline sarısına güvenmeyin.

Yengeç Burcu: Sabrın sonu selâmettir. Sabırlı olun. Gün gelir havalar yine ısınır. Yakacak derdi kalkar. Para sıkıntınız geçer. Yüzünüz güler. Sabredin. Ne demiş atalarımız? Sabreden derviş, sıkıntıdan gebermiş!

Aslan Burcu: Gene birdenbire tutumunuzu değiştirdiniz. Öysa, çevrenizdekilere daha sempatik davranmanız gerekiyor. Belediye Başkan adayları gibi konuşşunuz, koalisyon gibi sallanınız, Bekata ve Azizoğlu gibi ağız bozmanız hoş olmuyor.

Başak Burcu: Yine genel telefonlarla birkaç lira kaptırdığı halde, aradığı yeri çıkaramamış bir vatandaş perişanlığı içindesiniz. Ama geçecek. Hafta sonunda uzun bir yolculuğa çıkma ihtimaliniz var. Bu bir dolmuş kuyruğuna girmek de olabilir.

Terazi Burcu: Belediye memurundan kaçan esnaf gibi telâşlısınız. Bu korkunuzun sebebi ne? Oysa cesur olmanız gerekiyor. Cesaretin ilk şartı da, tehlikelerin üstüne üstüne gitmektir. Bir yere toslamamıya dikkat ediniz.

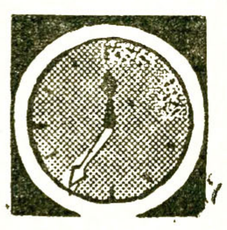

Akrep Burcu: Bakın bu olmaz işte. Siz söyleyin, olur mu ama? Sonra gören görmeyen, duyan duymayan ne demez? Size mi ne? Bakın dostça söyliyelim bir kere bu inadı bırakın, sonra karışmam.

Yay Burcu: Önce kendinize bir çeki düzen verin. Dostlarınıza selâm verin, alacaklılarınıza borcunuzu verin. Her adaya bir oy verin. Dilenciye sadaka verin. Karşılığını size kim mi verecek? Boşverin!..

Oğlak Burcu: Kadınsanız yatak odanıza bir uyurgezer girecek, biraz esnedikten sonra çıkacak. Erkekseniz saat tam 0.30 da karnınız acıkacak. Tırnaklarınızı yemekten sakınınız!

Kova Burcu: Bütçenizde açık vermemeye çalışmalısınız.. Aksa halde avanstan iki gol yiyeyek, hafta sonunda 2-0 alacaklı takıma mağlub olmanız muhtemeldir!.

Balık Burcu: Bu burcun çocukları, nedense talihsiz oluyor. Fakat bu hafta müstesnâ... Gelecek hafta başlarına gelecek musibeti bilmedikleri için, mes'ut günler geçireceklerdir.

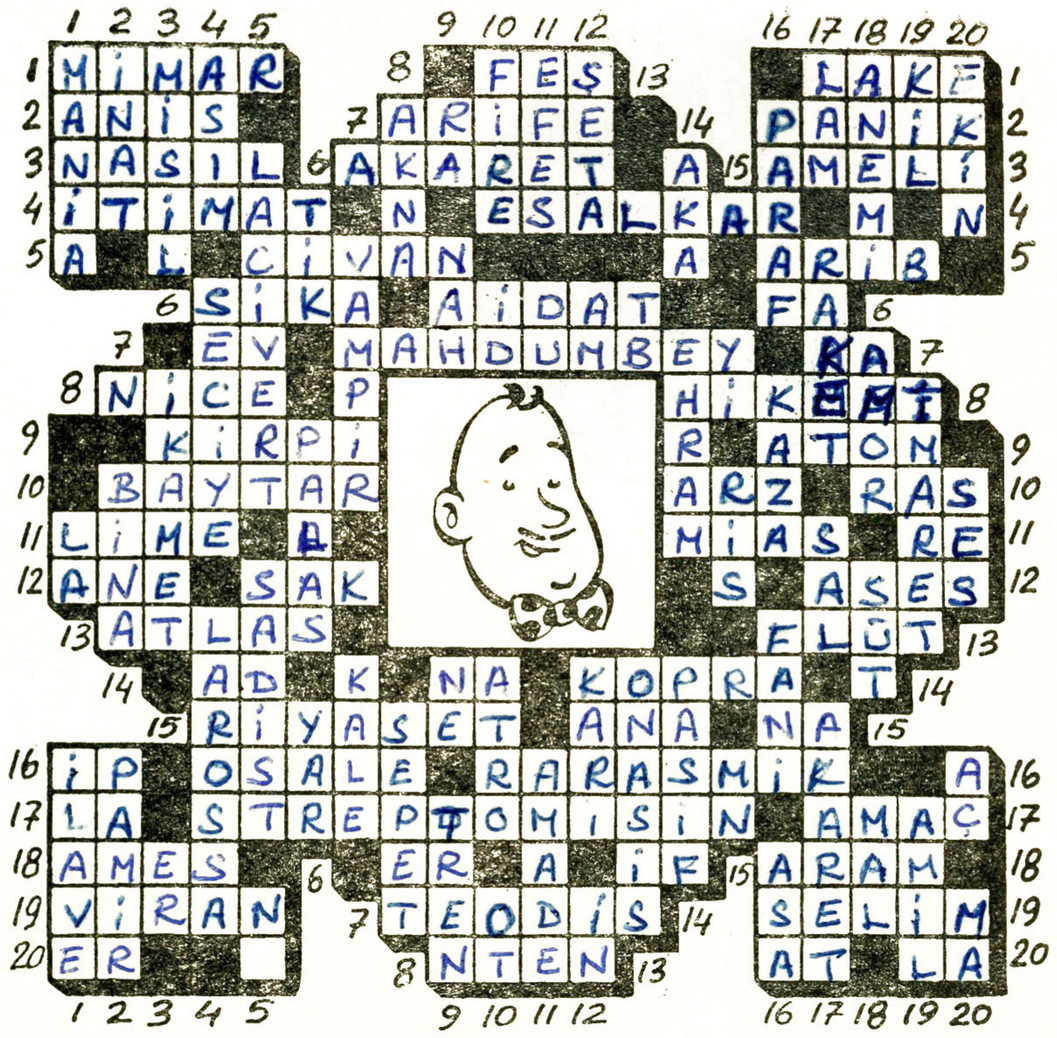

BİLMECEMİZ

SOLDAN SAĞA :

1 — Ev yapan. — Tersi Âmir. — Bir mobilya boyası ve cinsi. 2 — Tersi İsrail'de bir dağ. — Bayramdan bir gün öncesi. — Umumî korku. 3 — Bir soru. — Gelir sağlayan mülk. — Alfabenin ilk harfi. — Pratik. 4 — Güven. — Dans eden kadın. 5 — Genç. — Tersi alkolsüz bir içki. 6 — Tersi yankı. — Derneğe ödenen. — Tersi bağışlama. 7 — Hane. — Dergimizin sembolü (Resmi ortada) — Tersi bir renk. 8 — Çok. — Felsefî (eski dil). 9 — Bir hayvan. — İkinci Dünya Savaşını bitiren silâh. 10 — Hayvan doktoru. — Dünya. — Tersi, Dola. 11 — Lime. — Tersi bir erkek ismi. — Bir nota. 12 — Tersi Rumca bir. — Tersi adale. — Eski zaman polisi. 13 — Harita dergisi. — Bir nefesli çalgı. 14 — İsim. — Tersi lâhza. — Hindistan cevizi ile ilgili bir yağlı maddenin ticarî ismi. 15 — Başkanlık. — Valde. — Tersi yadet. 16 — Tirenin kalını. — Akıtmak. — Tersi kim kucaklar. 17 — Bir nota. — Antibiotik bir ilâç. — Maksat. 18 — Tersi gök yüzü. — Asker. — Sonuna (N) gelirse tersi bir millet olur. — Bir Ermeni erkek adı. 19 — Harap. — Bir Rum erkek ismi. — Bir erkek ismi. 20 — Asker. — Başına (A) gelirse radyoya taktığımız olur. — Bir hayvan. — Nota.

YUKARDAN AŞAĞI :

1 — Set. — Nota. — Ek. 2 — Israr. — Yapı. — Dünyanın en yüksek yaylası. 3 — Mukabil. — Oturmak. — Asker. 4 — Bir erkek ismi. — Karakter. — Kıbrısta bir şehir. 5 — Bir renk. — Başkasının ıstırabından zevk alan. — Tersi bir sayı. 6 — Asabî bir hastalık. — Büyük otel. — Dost. 7 — Kan içen hortlak. — Sur. 8 — Tersi bir masal kuşu. — Sazdan örme bir kap. 9 — Bir mabut. — Tersi Türk Başbuğu. — Bir soru. — Bir taşıt. 10 — Her hangi bir maddenin verdiği zarar. — Eski dil bayram. — Tersi vasat. — Bir nebat. 11 — Meryem ananın mezarının bulunduğu yer. — Tersi bir çalgı. — Hazır 12 — Tersi ısıtır. — Tersi Arapça su. — Okuyucu. — Bir sayı. 13 — Veremin tıbbî rumuzu. — Zamanımızın en ünlü armatörlerinden. 14 — Beyaza. — Firavun mezarı. — Hareketsiz, çekingen. 15 — Başına (i) gelirse, alâ olur. — Tersi bir İngiliz asalet ünvanı. — İki sessiz harf. 16 — Bir nevi imza. — İlçe. — Ölümlü. — Mukaddes baston. 17 — Tersi canın yongası. — Bir spor aleti. — İptidai deniz aracı. — Daimî gelir getiren. 18 — Kansızlık. — Tersi Avrupa'da bir başkent. — İlk yemeğimiz. — Emtia. 19 — Bir toprak nevi. — Fakir halka yemek dağıtan yer. — Saik, 20 — Tahıl. — Seda. — Tok olmayan. — Su.

GEÇEN HAFTAKİ:

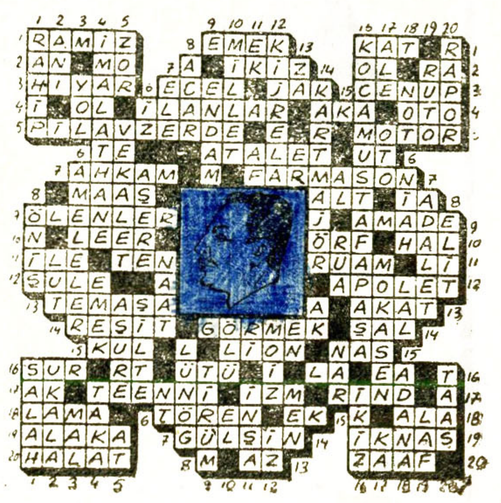

YABANCI

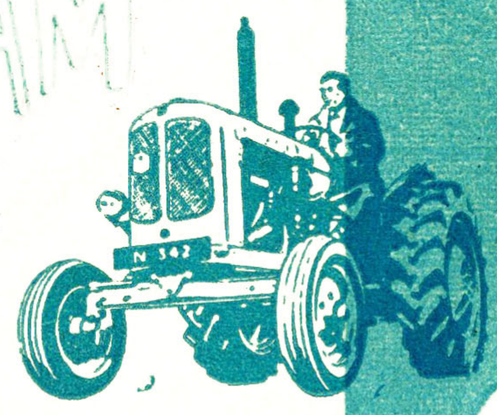

EN UZUN ÖMÜRLÜ LÂSTİĞİ ALARAK
TRAKTÖRÜNÜZÜN LÂSTİK MASRAFINI
ASGARİYE İNDİRİNİZ

Yapısında Armorubber İpliği bulunan Kelly «Kant Slip» Nylon Traktör ve Greyder lâstikleri sağlamdır. Uzun ömürlüdür, her çeşit toprakta en yüksek çekme kuvvetini sağlar

KELLY
Springfield
TIRES

Türkiye Umumi Mümessili :
ÇUKUROVA İTHALÂT VE İHRACAT T.A.Ş

İSTANBUL 474830 | ANKARA 124160 | İZMİR 24159 | ADANA 4723

AMCABEY'in Oğlu

MAHDUM BEY

BÜLENT SEREN

— Beyfendi! İstirnam ederim, şunun içine tükürü nüz... Belediye Başkanı namzetlerinden Mahdumbey bendeniz!...